BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

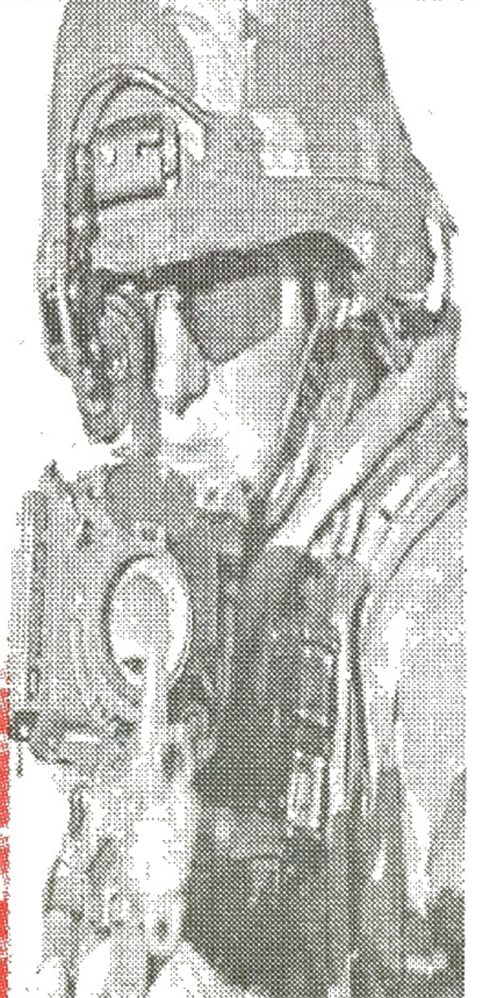
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 144 ► Ocak / Çile 2003 ► Fiyatı: 750.000 TL

NELER OLUYOR? NELER YAPILMALI?

İÇİNDEKİLER

NELER OLUYOR? NE YAPILMALI?

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan -Türkiye)'nin Merkez Komitesi 4. Toplantısı bundan kısa süre önce gerçekleştirildi. Aşağıda bu toplantıda siyasi konularda yapılan değerlendirmeleri "Merkez Komitesi 4. Toplantısı Kısa Sonuçları" isimli belgeden aktarıyoruz...

ULUSLARARASI ALANDA GELİŞMELER ÜZERİNE

Emperyalistler arası çelişmeler derinleşiyor... ABD-AB rekabeti sertleşiyor...

Son dönemdeki en önemli gelişmelerden biri ABD-AB arasındaki çelişmelerin çok daha açık olarak ortaya çıkmasıdır. Bunu gösteren bir çok gelişme var.

Örneğin AB, ABD'nin kesin egemenliğini geriletebilmek için Birleşmiş Milletler Örgütü'nü ABD'yi bağlayacak kararlar alabilir bir kurum olarak kullanmayı istiyor. BM şartının "yeni şartlara uygun olarak" yeniden formüle edilmesini, bu arada BM'ye bağlı örgütlerin yetkilerinin artırılmasını, BM'ye bağlı yeni

uluslararası / uluslarüstü örgütler kurulmasını istiyor. Bu bağlamda BM'ye bağlı olarak kurulan ve anda Miloseviç'i yargılayan "Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi"nin sürekli bir kurum haline getirilmesi konusundaki çatışma ilginçtir. AB bu planın ateşli savunuculuğunu yaparken, ABD kendi vatandaşlarının böyle bir kurum önünde yargılanmasını ilkesel olarak reddettiğini açıklıyor. ABD kendi hukuku dışında bir hukuk tanımadığını, tanımayacağını ilan ediyor. O, kendinde bir yandan bütün insanlık adına konuşma hakkını görürken diğer yandan fakat hiç bir biçimde denetim kabul etmiyor. AB açısından da sorun tabii ki gerçek anlamda "savaş suçlularının cezalandırılması", "insan hakları" vs. değil. Bunlar gerçek amacın üzerini örten perde. Gerçek amaç ABD'nin uluslararası / uluslarüstü kurumlar aracılığıyla biraz denetim altına alınma, kesin egemenliğinin biraz geriletilmesi isteğidir.

ABD-AB ilişkilerinde güncel bir çelişme Irak konusunda gündeme geldi. ABD emperyalizmi, en başta da bugünkü Bush yönetimi açısından, Irak'ta ABD kontrolünde olmayan Saddam rejiminin devrilmesi, yerine onların belirleyeceği bir yönetimin geçirilmesi "olmazsa olmaz" bir şarttır. ABD bu amacı gerçekleştirmek için Irak'a karşı somut saldırı hazırlığı içindedir. Bu hazırlıklar askeri açıdan neredeyse tamamlanmış durumdadır. ABD, "dost" ve "müttefik"lerinden de "uluslararası terörizme karşı bu savaşta" destek istemektedir.

Fakat "dost" ve "müttefik"lerin büyük bölümünün Ortadoğu'da ABD egemenliğini daha da pekiştirecek böylesi bir savaştan çıkarı yoktur. Onların çıkarı, Irak'a karşı uygulanan BM ambargosunun kaldırılmasında, Irak'ın büyük bölümünde hüküm süren de fakto ABD-İngiliz egemenliğinin son bulmasındadır. ABD'nin Irak'a karşı savaşını engelleyebilmek için bu "dost ve müttefikler", Irak'a karşı bir savaşın ancak BM'nin alacağı bir karar çerçevesinde olabileceğini savunmaktadırlar. Böyle bir kararın olması halinde bile, AB'nin başını çeken Almanya, kendisinin doğrudan böyle bir savaş içinde yer almayacağını açıklamıştır. ABD, kendisinin BM aracılığıyla sınırlandırılması manevrasına, BM kararlarının kendileri için belirleyici olmadığını, olmayacağını açıklayarak tavır koyuyor.

Irak'a karşı uygulanan BM ambargosundan en fazla çocuklar etkilendi, etkileniyor. Gıdasız, ilaçsız bu Iraklı çocuk gibi...

ABD savaş için askeri hazırlıklarını sürdürürken "BM silah denetçileri"nin Irak'ı denetleme sonuçlarını bekleyeceğini açıkladı. ABD açısından silah denetçilerinin raporu gerçekte –eğer bu rapor ABD'nin istediği bahaneyi sunan bir rapor olmazsa– hiç bir değer ve anlam taşımıyor. ABD gerçekte silah denetçilerinin rapor sonucunu vb. bekleme durumunda değil, askeri hazırlık için zamana ihtiyacı var, o bu zamanı hazırlıklarını tamamlamak için kullanıyor.

Sonuçta ABD açısından kesin olan bir şey vardır: Saddam Irak'ı "uluslararası şer ekseni" içinde yer almaktadır. Saddam rejimi uluslararası terörizmin destekçisidir. ABD, bu rejimi devirecektir! Bu rejimi devirmek için savaşı, gerekirse ABD tek başına yürütecektir! Bunun için özel bir BM kararına vb. ihtiyaç da yoktur. BM hem uluslararası terörizme karşı savaşın gerekliliği konusunda ortak kararlar almıştır, hem de geçmişte Irak konusunda aldığı kararlar vardır!

AB, AB olarak bu resmen BM kararı olmaksızın Irak'a karşı yürütülecek bir savaşın "uluslararası hukuka aykırı" olacağını, böyle bir savaşa karşı olduğunu açıklamıştır. AB, –tabii AB içinde de en başta Almanya ve Fransa– kendi dış politikasını oluşturma, ABD'yi sınırlama, geriletme isteğindedir. ABD'nin Irak politikasına karşı takınılan ve kendini bu politikadan ayırmaya özen gösteren tavır bunun açık işaretidir. Ancak andaki uluslararası güç dengesin-

de, sonuçta gerçekten savaş çıktığında, ABD Irak'a karşı fiilen askeri saldırıyı başlattığında, "biz bu savaşa karşıyız" diyen AB içindeki güçler, en azından hava sahalarını, Avrupa'daki NATO üslerini ABD'nin kullanımına açacaktır. Zaten savaş hazırlıklarının sürdüğü andaki durumda da ABD Ortadoğu'ya ikmalini Avrupa üzerinden yapma durumundadır. Yani AB'nin andaki siyasi açıklamaları, pratikte "ne şiş yansın-ne kebap" siyasetinden öteye geçememektedir.

AB içinde de, Irak konusunda takınılacak tavır konusunda ve genelde ABD ile ilişkiler konusunda çelişmeler vardır. Örneğin İngiltere, AB içinde kendi çıkarlarını savunmakta ve AB-ABD arasındaki çelişmelerde ABD'nin yanında yeralmaktadır. Bu, İngiliz emperyalizminin kendi çıkarı gereği takınılan tavırdır, emperyalistler arası çelişkilerin pratikte yansımasının, emperyalistler arası ittifakların ve birlik girişimlerinin bir dizi çelişmeyi içinde barındırdığının bir ifadesidir.

AB'yi, ABD ile ve diğer emperyalist büyük güçlerle rekabette araç olarak kullanmak isteyen Almanya ile Fransa'nın daha ileriki bir dönemde ABD ile doğrudan karşı karşıya gelmesinin ipuçları vardır. Bugün bunu göze alamamaktalar, ama çelişkiler giderek yoğunlaşmaktadır. Bugün, Almanya Irak'a BM kararı olmadan saldırıya karşı olmasına rağmen, kendi ülkesindeki üsleri ABD'ye kullandırmaktadır. Yani şu anda gerçek anlamda ABD'ye karşı çıkma, onunla çatışmayı göze alma durumunda değildir. Somut durumda gerçek, ABD'nin dünyanın patronu olduğudur. Olgu budur. Almanya bu olgudan rahatsızdır. Fransa bu olgudan rahatsızdır. Diğer emperyalist büyük güçler bu olgudan rahatsızdır.

Bu rahatsızlığı çeşitli biçimlerde de dile getirmektedirler. Örneğin, diplomatik çelişkiler son dönemde iyice yoğunlaştı. Almanya'da sosyaldemokrat bir bakan Bush'u Hitler'e benzetti. Tabii arkasından istifa ettirildi.

AB-ABD arasındaki ilişkilerde çelişmelerin derinleşmesi, karşılıklı olarak hem egemen sistemin aydınları arasında, hem de medya aracılığıyla oluşturulan kamuoylarında da yankısını buluyor. ABD'de anti AB'ci tavırlar ve akımlar; Avrupa'da da antiamerikan tavırlar ve akımlar gelişiyor. Giderek özellikle Fransa ve Almanya, AB bayrağı altında kendi çıkarlarını daha fazla seslendirmekte ve ABD'ye karşı çıkmaktadır. Bunlar bugün ABD ile bir askeri güç ölçüşmeyi göze alacak durumda değildir. Fakat bugün mümkün olmayan, yarınlarda mümkün hale gelebilir.

Şu anki durumda Almanya ve Fransa AB içinde ABD'ye karşı sağlam bir blok oluşturma çabası içindedir.

ABD'ye gelince, o 11 Eylül sonrasında uluslararası alanda yeni bir doktrini açıkça uygulamaya koymuş durumdadır. BM şartında dile gelen uluslararası hukuk ancak bir devletin dıştan saldırıya uğraması halinde onun kendisini savunması bağlamında yürütülecek savaşı, BM üyesi bir ülkenin işgaline karşı yürütülecek bir savaşı meşru görüyordu. ABD'nin 11 Eylül'den bu yana fiilen uyguladığı bu uluslararası hukuk kurallarına aykırıdır. "Uluslararası terörizme karşı savaş" adına yürütülen savaşlar "olası terörist saldırıları önceden engelleme" adına yürütülmektedir. ABD'nin bu "önceden engelleyici savaş" doktrini BM'ye kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Fakat bundan önemlisi tabii bunun BM'ye rağmen uygulamada olduğu gerçeğidir. Burada bir kez daha emperyalist dünyada belirleyicinin "güç" olduğu görülmektedir.

ABD ile AB arasındaki güç dengesinde güncel veriler, AB'nin genişleme kararı ertesinde, 25 üyeli AB baz alındığında şöyledir:

Tümü 2001 yılına ait bu rakamlar yorumla-

	ABD	25 Üyeli AB
Nüfus	290 Milyon	451 Milyon
Brüt İç Ürün (milyon euro)	11188	11076
Kişi başına düşen Brüt İç Ürün	38877 Euro	24559 Euro
Dünya ticaretinde dışsatım payı	% 15.4	% 20.1
Dünya ticaretinde dışalım payı	% 23.5	% 19.9
Silah altında asker sayısı	1,37 milyon	1,96 milyon
Askeri harcamalara ayrılan para (euro)	357 milyar	179 milyar

nırken bilinmesi gereken, ABD'nin gerçekten bir merkezi devlet olarak hareket edebilecek durumda olduğu ve ettiği; buna karşı AB'nin çok değişik çıkarlara sahip bir "ulusal devletler ittifakı" olduğudur. Örneğin yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, AB üyesi İngiliz emperyalizmi AB-ABD arasında bir çekişme ve çatışmada genelde ABD'nin yanında yer almaktadır.

İkincisi buna rağmen ABD çok daha az bir nüfusla –161 milyon daha az nüfusla– AB'den daha fazla iç ürün yaratan bir ekonomiye sahiptir. Kişi başına düşen gelir Avrupa'dakinden üçte bir daha fazladır. Askeri harcamaları tüm Avrupa Birliği üyesi ülkelerin iki mislidir vs.

AB ekonomisi ABD ekonomisinden çok daha fazla dışsatıma bağlıdır. Dışalımda da en büyük alıcı ABD'dir!

Şu andaki güç dengesinde ABD –en başta askeri alanda– çok öne çıkmaktadır. Tabii onun gücü yalnızca askeri alanda değil. O ekonomik alanda da hâlâ "dünya şampiyonu" konumunda. ABD, BM Örgütü'ne muhtaç değil. Tersi ama doğrudur. ABD üç yıl üst üste BM'ye aidatını ödemese BM biter. ABD, BM ve diğerleri de bunu biliyor.

Bu yüzden ABD BM'ye rağmen "işini yapıyor". Ve BM şartının kendi istediği doğrultuda değişikliklere uğratılması konusunda ısrarlı davranmıyor. Bugünkü güç dengesinde, BM şartı ve işleyişinin ne ABD'nin istediği doğrultuda, ne de AB'nin istediği gibi ABD'yi sınırlayacak doğrultuda kısa dönemde değişmesi beklenmemelidir.

BM, ancak bütün emperyalist büyük güçlerin ortak çıkarları sözkonusu olduğunda ortak karar alıp halklara karşı kullanılan, emperyalist büyük güçler kendi aralarında bir konuda anlaşamazlarsa, alacağı kararlar kağıt üzerinde kalacak olan bir örgüttür.

Kuşkusuz dünya hegemonyası için dalaş –anda ABD-AB rekabeti öne çıksa da– yalnızca bunlar arasında değil, bütün emperyalist büyük güçler arasında yaşanıyor.

Japonya şu anda hâlâ 1998'deki büyük ekonomik krizin sonuçları ile meşgul, fazla bir etkinliği yok, ama gelecekte onun da bu dalaşta daha aktif yer alacağı kesindir.

Rusya, askeri güç açısından anda emperyalist büyük güçler içinde ABD'ye kafa tutabilecek tek güç konumundadır. Ancak o, Rus sosyalemperyalizminin çöküşü ertesinde ekonomik açıdan batılı emperyalistlere el açmak durumunda ve zorunda kalmıştır. Gelinen yerde Rusya bir dizi ittifakla –ABD ile de çatışmaya girmeden– güçlenmeye çalışmakta, "uluslararası terörizme karşı savaşı" Rusya'nın çevre bölgelerindeki egemenliğini sağlamlaştırmak için kullanmaktadır. 1990'dan bu yana hep eksilerde seyreden ekonomik gelişme, ilk kez 2002'de artılara çıkmıştır. Rusya da gelecekte dünya hegemonyası dalaşında kendi taleplerini daha yüksek sesle seslendirecektir.

Bir bütün olarak ele alındığında, emperyalistler arasındaki çelişmelerin derinleştiği ve revizyonistlerin ve emperyalizm propagandacılarının iddialarının tersine, 1990 sonrası dünya emperyalistler arası savaş bağlamında da "sürekli barış çağı"na değil, savaşların arttığı ve emperyalistler arası savaş olasılığının da giderek güçlendiği bir döneme girmiştir.

Çin'in durumu...

Toplantıda Çin'in andaki durumu üzerinde de duruldu. "Çin büyük emperyalist güç olabilir mi?" sorusu etrafında tartışıldı. Daha önce de yapılmış şu değerlendirmeler yinelendi:

Çin, bütün kapitalist dünyada gelişme hızı en yüksek olan ülkelerden biridir. Bu hızda 1990'lı yıllara göre bir gerileme olmasına rağmen –şimdi bu hız % 7'lerde seyrediyor– oran olarak yüksek bir kalkınma oranıdır. Ancak bu oran mutlak rakamlarla büyümeye çevrildiğinde ve Çin ekonomisi emperyalist büyük güçlerin ekonomisi ile karşılaştırıldığında, Çin'in hâlâ emperyalist büyük güçlerin oldukça gerisinde olduğu tespit edilebilir. Ancak bu büyüme hızının korunması şartlarında, şu anda bölgesel bir büyük güç konumunda olan Çin'in emperyalist büyük güçler arasına girmesi –bu güç dengelerinin önemli ölçüde değişmesi, yeni paylaşım taleplerinin gündeme gelmesi anlamına gelecektir– olasılığı dıştalanamaz.

Biz son yıllarda Çin'deki gelişmeleri fazla izlemedik. Halbuki kapitalist dünyada çelişmelerin en sert olduğu ülkelerden biri Çin. Yüzmilyonlarca köylü, şehirlere göçüp çoğu kez "işsizler ordusu"na katılma, ya da boğaz tokluğuna

"işçileşme" durumunda. Bir yanda küçük bir azınlık için zenginlik, diğer yanda büyük bir çoğunluk için yoksulluk alabildiğine artıyor. Yer yer direnişler, çatışmalar vb. var.

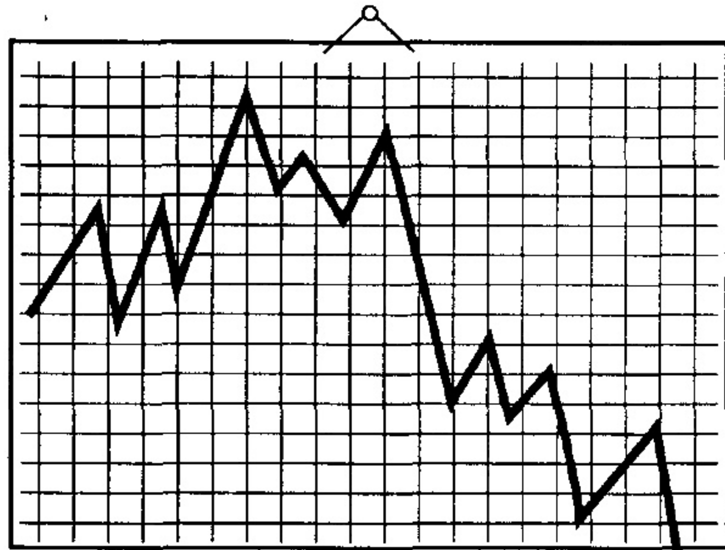
Kısa süre önce kongresini yapan ÇKP ise artık kapılarını açık ve resmi burjuvalara da açarak nasıl bir "K"P olduğunu en iyi biçimde belgeliyor.

Önümüzdeki dönemde gerek siyasi ve gerekse ekonomik gelişmeler, sınıf mücadelesinin durumu / gelişmesi bağlamında Çin'le daha yakından ilgilenmek doğru olacaktır.

Ekonomik krizin savaşla bağı

11 Eylül öncesinde kriz içinde olan ABD ekonomisi, 11 Eylül sonrası –özellikle olağanüstü askeri harcamalar ve kışkırtılan şovenizm sayesinde, suni ve geçici bir yükseliş eğilimi içine girmişti. Şimdi yeniden gerileme eğilimi içindedir. "Normal" gelişme şartlarında, 2003 yılında ekonomik büyümenin sıfırın altına düşmesi olasıdır. ABD ekonomisi yukarıda AB ile karşılaştırma içinde verdiğimiz rakamlardan görüleceği gibi bütün emperyalist dünyada adeta motor rolü oynamaktadır. Bir dizi ülkenin ürünlerinin esas alıcısı ABD'dir. ABD pazarı bütün dünyanın en önemli pazarı durumundadır. ABD ekonomisinde bir gerileme ve küçülme, bütün ülkelerde ekonomik gelişmeyi gerileten, krizleri tetikleyen ve var olan krizleri derinleştiren bir rol oynar. Ve ABD anda ekonomik gerileme yaşamaktadır. ABD, savaşı ekonomik krizden çıkışın esas yolu olarak görmektedir. 11 Eylül sonrası denenen ve başarılı olan reçete, şimdi Irak somutunda uygulanmaya konulmak istenmektedir. Bu hesap tutar mı? Savaşın ekonomik krizden çıkış, onun sonuçlarını hafifletme, krizi erteleme vb. için kullanılabilmesi için bir şart vardır: Savaşan tarafın savaştan zaferle ve ganimetle çıkması! ABD'nin korsanca, emperyalist saldırı savaşı planı bu hesap üzerine kuruludur.

Bu nedenle BM'nin ne dediği vb. ABD için belirleyici değildir. ABD Ortadoğu'da hakimiyetini perçinlemek için ve savaş sanayinin girdilerini arttırmak için, dünya hegemonyası dalaşında anda adeta rakipsiz olduğunu ispat için Irak'a saldıracaktır. Irak'ta ABD'nin ilan ettiği savaş hedefine kısa sürede varması halinde –yani Saddam rejimini kısa bir savaş ertesi devirmesi, yerine emireri bir yönetim kurması halinde– ABD ekonomisindeki gerileme eğiliminin durması, yeniden yükselme eğiliminin –geçici ve kısa süre– ortaya çıkması ihtimali vardır. Ancak savaşın uzun sürmesi halinde, hatta ABD'nin Saddam'ı devirememesi durumunda ABD'nin hesapları tersine dönebilir. Çok prestij kaybedecek olan ABD'de önce borsa krizi, ardından derinleşen ekonomik krizde dibe vurma ortaya çıkabilir. Ortadoğu'da petrol üretiminin / ihracının savaş sonucu önemli ölçüde gerilemesi durumunda ve ABD'de derinleşen krize de bağlı olarak bütün dünyada ekonomik kriz ve çöküş gündeme gelebilir. AB emperyalistlerinin yer yer Irak'taki savaş konusunda "macera" değerlendirmesi yapmalarının gerisinde bu ihtimal hesapları da yatmaktadır. Kuşku-

suz bir savaş halinde istedikleri bu "felaket senaryosu"nun gerçekleşmesi değildir. Çünkü bu "felaket senaryosu" andaki durumda yalnızca ABD'yi değil, onları da vuracak olan bir senaryodur. Kuşkusuz böyle bir gelişme halinde, emperyalist dünya büyük çalkantılar içine girer, devrimci mücadele açısından yeni olanaklar çıkar ortaya. Ancak anda –dünya geneli ele alındığında– böyle bir gelişmeden devrim lehine yararlanabilecek bir örgütlenme ve hazırlık yoktur. Bu durumda ekonomik ve siyasi kriz halinin burjuvazi tarafından içte faşistleşmeyi daha da derinleştirme, dışta saldırganlığı daha da arttırma için kullanma ihtimali daha büyük bir ihtimal olarak önümüzde durmaktadır.

Savaşa karşı hareket ve biz...

Neresinden bakılırsa bakılsın, ABD emperyalizminin Irak'a karşı yürüteceği savaş, emperyalist, gerici, karşıdevrimci, yalnızca Irak halkları için değil, bütün dünya halkları için felaketli sonuçlara gebe haksız bir savaştır.

Şimdi bütün dünyada bu somut savaş tehditi, tehlikesi ve hazırlıklarına karşı bir savaş karşıtı hareket gelişiyor.

Dünyanın her yanında savaş karşıtı, savaşı engellemeye yönelik eylemler yapılıyor. Şimdilik bu eylemlere kitlesel katılım istenen düzeyde değil. Fakat bu hareket gelişme gösteren, her gün büyüyen, savaş yaklaştıkça büyüyecek olan, savaş halinde de daha da kitleselleşmesi beklenmesi gereken bir hareket. Savaşın engellenmesi açısından, ABD'deki antisavaş hareketinin boyutları belirleyicidir. Bugünkü durumda savaşın esas kaynağı ve onu yürütecek esas güç olarak ABD görünmektedir. ABD emperyalizminin bu savaşa girmesini gerçekten engelleyecek güç de ABD halklarıdır. ABD halklarının, emekçilerinin kitleler halinde savaşa hayır demesi, savaşa girmeyi reddetmesi halinde, emperyalistlerin bu savaşa girmesi mümkün olmaz. Ancak görünen gerçek odur ki, ABD'de savaş yanlısı emperyalistler esasta halkın desteğine sahiptir; savaş karşıtı hareket –büyüme eğilimi içinde olmasına rağmen– bir azınlık hareketidir. Bu hareket içinde bir bölüm savaş karşıtı Amerikalı'nın "canlı kalkan" olarak Irak'a gitmeleri, orada Irak halkı ile dayanışma içinde olduklarını pratikte göstermeleri çok olumlu, örnek bir tavırdır. Bunlar şovenizmin en kışkırtılmış olduğu bir ortamda "vatan hainliği", "Saddam dostluğu", "terörizme destekçilik" suçlamalarını göze alabilen insanlardır. Sayıları az olsa da, bunların tavırları umut vericidir.

Bir bütün olarak ele alındığında, Irak'a karşı saldırı savaşı bağlamında savaş karşıtı hareket, emperyalist metropollerle karşılaştırıldığında geri ülkelerde daha gelişkin, fakat buralarda da olması gereken kitlesellikte değil.

Savaşın çıkması ve uzaması halinde bu hareketlerin her yanda daha kitleselleşmesi mümkündür. Bu hareket içine girmek, bu hareket içine doğru komünist görüşleri taşımak, bu hareketi devrimcileştirmeye çalışmak görevdir.

Nedir andaki antisavaş hareketinin içine taşınacak komünist görüşlerin ana hatları:

– ABD emperyalizminin Irak'a karşı savaşı, emperyalist çıkarlar için yürütülen gerici, karşıdevrimci, emperyalist bir savaş olacaktır.

Burada sözkonusu olan ABD emperyalistlerinin göstermeye çalıştığı gibi demokrasi için, insan hakları için vb. amaçlar için bir savaş değil, petrol için, dünya hegemonyasında yerini sağlamlaştırmak için bir savaştır.

ABD'nin bu savaşına karşı çıkmak, bütün imkânları ve araçları bu savaşın çıkmasını engellemek için seferber etmek gerekir.

– Savaş karşıtlığı, Amerikan emperyalizmi karşıtlığı Saddam dostluğu değildir.

Biz Amerikan halklarına değil, ABD emperyalizmine karşıyız!

Biz Saddam dostu değiliz! Saddam rejimi halk düşmanı faşist bir rejimdir. Devrilmelidir. Ancak bu devirme işini yapacak güç Irak halklarıdır. Emperyalistlerin derdi demokrasi vb. değildir. Gerçekte Saddam'ı devirmek istemelerinin nedeni, onun Irak halklarına kan kusturan bir faşist diktatör olması vb. değildir. Hayır, şimdi onu devirmek isteyenler, geçmişte onu dişine tırnağına kadar silahlandıranlardı. Saddam Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ters düşen İran'daki Molla rejimine karşı savaşta ABD emperyalizminin ve bütün batılı emperyalistlerin desteğine sahipti. Saddam'ın düşman ilan edilmesi, onun Kuveyt'i işgal etmeye kalkmasıyla olmuştur. ABD emperyalizminin kontrolünden çıkma girişimidir ABD'nin gözünde onu düşman ve terörist kılan. Büyük haydut, kendisinin kontrolünden çıkan küçük haydudu cezalandırmak istemektedir. Irak'a ABD saldırısının gerçek anlamı budur.

– Biz bu savaşta, ne ABD'den, ne Saddam rejiminden yanayız. Bu savaşta, savaş taraflarından biri haklı, diğeri haksız konumda değildir. Savaş, savaşan iki taraf açısından karşıdevrimin kendi içindeki bir hesaplaşmasıdır.

Ancak biz tarafsız ve tavırsız değiliz. Bizim tarafımız Irak'ın ve bütün dünyanın işçilerinin, emekçilerinin, ezilenlerinin tarafıdır.

Biz bu savaşta, işçilerin emekçilerin kendi bağımsız eylemlerini geliştirmesinden, karşıdevrimci savaştan devrim için yararlanmaya çalışmasından yanayız.

– Bu savaşta, savaşa çeşitli nedenlerle karşı çıkar görünen egemen sınıf kesimlerinin gerçek çıkarlarının teşhiri özel önem taşımaktadır. Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, aslında ABD (ve onunla birlikte İngiltere, Ortadoğu'da İsrail) dışındaki ülkelerde egemenler bu savaştan yana değildir. Savaşa girip destek verirlerse, bunu bir anlamda kerhen ve savaş sonrası ganimet paylaşımında dışarda kalmamak kaygılarıyla yapacaklardır. Bu anlamda bunların "savaş karşıtlığı"nın gerçek yüzü teşhir edilmeli, savaş karşıtı hareketin bunların kuyruğuna takılıp "kendi egemen sınıflarının" çıkarlarını savunan bir hareket haline gelmesi engellenmeye çalışılmalıdır.

– Savaş karşıtı hareket içinde, her türlü savaşa karşı burjuva pasifist tavırlar da –bu merkezde olmamak kaydıyla– teşhir edilmelidir. Biz komünistler her türlü savaşa karşı değiliz. Biz

haksız, karşıdevrimci, gerici savaşlara karşıyız. Halkların devrim savaşından yanayız! Pasifist tavırlar son çözümlemede, işçi sınıfı ve emekçi yığınların silahlı ayaklanma hakkını da red ettiği noktada, sömürü sistemlerini savunmada konaklamaktadır.

– Savaşa karşı hareket içinde, emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşları engellemenin ve tarihe gömmenin tek yolunun bolşevik devrimler olduğu; bunun için bolşevik partilere ihtiyaç olduğu düşünceleri de yoğun bir biçimde propaganda edilmelidir.

– Kuzey Kürdistan-Türkiye'de savaşa karşı hareket içinde, Türk hakim sınıflarının bu savaştan beklentileri, bu savaştaki halk düşmanı tavırlarının teşhiri; onların bu savaşa katkılarının somut teşhiri, tavrın merkezinde durmak zorundadır. Bu savaşta da, TC bu savaşa ister doğrudan, ister dolaylı olarak katılsın; "baş düşman ülke içindedir!"

Türk hakim sınıflarının bu savaşta salt "işbirlikçiliği"nin teşhiri yetmez. Türk hakim sınıflarının bu savaşta kendi özel istekleri, çıkarları, tavırları vardır.

Onlar en başta, Güney Kürdistan'da hangi biçimde olursa olsun bir "Kürt devleti"nin kurulmasını engellemeyi, ve Güney Kürdistan'da kendi denetimleri dışındaki bir gelişmeyi engellemeyi esas savaş hedefi haline getirmiştir. Kürt ulusu, onun ulusal mücadelesi bu savaşta Türk hakim sınıflarının baş saldırı hedefidir.

Türk hakim sınıfları bu savaşı, Güney Kürdistan'da KADEK'in silahlı güçlerini de bütünüyle yok etme veya tümüyle teslim alma için kullanma planlarına sahiptir.

Petrolün ABD denetimine geçmesi şartlarında, bu petrol gelirinden pay alma istek ve planlarına sahiptir.

Bütün bunların teşhiri, Kuzey Kürdistan-Türkiye açısından, antisavaş hareketi içinde belirleyici önemdedir.

– Bu bağlamda 15 Şubat'ta bütün dünyada (Türkiye'de de) antisavaş eylemi / yürüyüşleri yapılacaktır. (Bunun kararı Floransa'daki eylemde alınmıştır.) Bu eylemlere bulunduğumuz her yerde hazırlıklı katılmamız görevdir.

Savaşın çıkması engellenebilir mi?

Bu bağlamda önce hazırlanan savaşta ABD emperyalizminin minimum hedefinin ne olduğu tespit edilmelidir: Bu hedef Saddam rejiminin devrilmesi, yerine ABD'nin istediği bir yönetimin geçirilmesidir.

Saddam aslında ABD ile uzlaşma yolları aramaktadır.

Saddam örneğin BM'nin tüm kararlarına uyacağını deklare etti. Daha önce reddettiği şeyi yapıp BM silah denetçilerine –saraylar da dahil– her binayı önceden haber vermeden denetleme imkânını verdi.

Son olarak örneğin, Kuveyt'ten özür diledi, Rusya ile olan 40 milyar dolarlık petrol ticareti antlaşmasını iptal etti vb.

Yani Saddam ABD'ye "benimle birlikte yaşayabilirsiniz", "benimle de ticaret yapabilirsiniz" mesajları veriyor. Fakat bütün bunlar ABD için bir anlam ifade etmiyor. O Saddam'ı devirme hedefine kitlenmiş durumda.

Somut olarak savaşı bütün dünyada anda yalnızca ABD emperyalizminin (ve onunla birlikte İngiliz emperyalizmi ve Ortadoğu'da siyonist İsrail devleti) istediği ve körüklediği bilindiğinde, anda savaşı istemeyen tüm güçlerin savaş konusunda sağlam bir red tavrı takınmaları durumunda, bu savaşın çıkışını engellemek mümkündür.

Bırakalım bütün güçleri bir yana, bütün önemli Arap devletleri savaşa karşı tutarlı bir red tavrı takınsalar; Ortadoğu'daki TC, Arap devletleri ile birlikte tutarlı bir red tavrı takınsa (tutarlı red tavrından anladığımız askeri üslerin kullandırılmaması, hava sahasının savaş uçaklarına kapatılması; limanların ve deniz sahanlığının kullandırılmaması gibi pratik tavırları içeren red tavrıdır; diplomatik açıklamalar vb. değil!) bu savaşı engellemek mümkündür.

Fakat anda gerçek çıkarlarını savaşta görmeyen ABD, İngiltere, İsrail dışındaki egemen güçler savaşa tutarlı bir biçimde karşı çıkmamaktadır.

ABD'nin savaş konusundaki kararlılığı karşısında, batılı emperyalist "müttefikler", bir yandan savaşa karşıyız derken, diğer yandan pratikte savaş hazırlıklarını desteklemektedir.

TC, bir yandan biz savaş istemiyoruz derken, diğer yandan ABD ile Saddam sonrasının pazarlığını yürütmektedir.

Gerici Arap devletleri, bir yandan savaşa karşı ortak açıklamalar yaparken, diğer yandan yığınları "savaş çıkmaz, merak etmeyin" ninnileri ile uyutmaktadır.

Hesap bellidir: ABD'nin saldırısı halinde ganimet paylaşımında hepten dışta kalmamak, hatta belki ABD tarafından daha sonra "şer cephesi" içinde ele alınıp yeni saldırı hedefi olmamak için savaşta ABD'ye en azından engel olmamak bütün emperyalist ve gerici rejimlerin siyasetidir.

Bu durumda savaşın çıkmasını, daha doğrusu ABD'nin Irak'a saldırısını engelleyecek tek gelişme, Saddam rejiminin bu arada yıkılmasıdır. Bu bir suikastle, bir "nokta operasyonuyla" vb. Saddam'ın öldürülmesi, ardından darbe yoluyla olabileceği gibi, Saddam'ın baskılar karşısında sürgüne gitmeyi tercih etmesi biçiminde de olabilir. Şimdi Rusya ve bir dizi Arap ülkesi böyle bir çözüm için uğraşıyor. Fakat bu olasılıklar oldukça düşük olasılıklar. ABD'nin önümüzdeki aylar içinde Irak'a doğrudan saldırısı buna göre çok daha büyük bir olasılık.

Türkiye'de savaş karşıtı hareketin durumu

Tüm kamuoyu araştırmaları halkın büyük çoğunluğunun savaşa karşı olduğunu gösteriyor. Irak'a karşı bundan önceki emperyalist saldırının Türkiye halkları için de felaketli sonuçlarını yaşamış olan emekçilerin büyük çoğunluğu yeni bir savaş istemiyor. AKP hükümeti ABD'ye güven verme sorunu olmasına rağmen, kendi tabanında bile savaş karşıtı eğilimi dikkate almak zorunda kaldığından, savaşı engellemeye çalışır görünmek zorunda kalıyor. Fakat bütün bu geniş antisavaş duygulara ve eğilime rağmen bunların eyleme dönüşmesi geri düzeyde. Örneğin İstanbul'da 1 Aralık'ta 140'a yakın örgütün çağrısıyla düzenlenen bir "Savaşa Hayır" gösterisine katılım en fazla 15 bin kişi civarında oldu. Bu kuşkusuz İstanbul için ve konunun herkesi ilgilendiren yönü gözönüne alındığında çok düşük bir katılımdır. Görünen, savaşa karşı olduklarını söyleyen kitlelerin, henüz bu konuda harekete geçme konusunda çekimser davrandıkları; savaş tehlikesinin gerçek anlamda kapıda olduğunun henüz görülüp kavranmamış olduğudur. Buna bir de KADEK gibi Kürt kitleleri içinde güce sahip bir örgütün Saddam'a karşı Amerika'nın savaşından çıkar uman bir siyasete sahip olması nedeniyle soruna ilgisiz kalması, tabanını seferber etmemesi eklenince, ortaya bu durum çıkıyor.

Kısaca: Genel Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de antisavaş eğilimi var, fakat bu eylemlere yansımıyor. Örgütlendiğinde bu potansiyel geliştirilebilir. Antisavaş hareketinin örgütlenmesine şu anda gerekli önem verilmiyor. Örgütler, partiler güçlerini tam hareket ettirdiklerinde bugününkünden daha fazla kitleyi harekete geçirebilecek durumdadır. Bu hareket önümüzdeki dö-

nem içinde gelişecek olan ve gündeme damgasını vurabilecek olan harekettir.

Kimi alan ve ülkelerde gelişmeler

– Latin Amerika'da bir dizi ülkede sınıf mücadelesi giderek güçlenmektedir. Örneğin Arjantin'de halkın kendiliğinden hareketi yüksek düzeydedir. Dünyanın 5. sıradaki petrol üreticisi olan Venezuela'da neredeyse bir iç savaş durumu vardır. Brezilya'da İşçi Partisi adayı Lula'nın başkanlığa seçilmesi geniş halk yığınlarınca coşkuyla karşılanmıştır. Meksika'da yeni hükümet Zapatistaların egemen oldukları bölgeden askerlerini çekti ve bir dizi reform yapıp taviz vermek zorunda kaldı vb.

Bütün bunlar ABD'nin "arka bahçesi" olarak kavradığı Latin Amerika'da da ABD'nin tam egemenliğinin sorgulandığının işaretleridir. ABD Venezuela'da olduğu gibi, bu ülkelerde egemenliğini sürdürmek için kendine bağlı asker / sivil darbeci güçleri desteklemektedir. Dolaylı müdahalelerin istenen sonuçları vermemesi halinde "şer ekseni" içine Güney Amerika'daki kimi rejimlerin de alınması muhtemeldir.

– Almanya'da seçim oldu ve seçimi çok az farkla kazanan SPD / Grüne (Sosyal Demokrat Parti / Yeşiller) koalisyon hükümeti oluşturdu. Böylece önceki dönemdeki koalisyon hükümeti, bir dönem daha işbaşında kalacak. (Hükümetin 306 sandalyesine karşı, muhalefetin 300 sandalyesi var parlamentoda.) Seçimden bir kaç hafta önceye dek kamuoyu yoklamalarında muhalefet partileri önde görünüyordu. Seçime çok az kala durum değişti ve sonuçta hükümet partileri kazandı. Seçmenin eğilimindeki değişimde iki konu belirleyici rol oynadı: Su baskını ve savaşa karşı tavır. Su baskını karşısında hükümetin hızlı davranması yanında savaş bağlamında da, "Almanya Irak'a karşı savaşta hiç bir şekilde yer almayacaktır" açıklamaları seçmen çoğunluğunun SPD / Grüne'yi yeniden hükümete taşımasını beraberinde getirdi. Seçimlerin üzerinden çok geçmeden hükümetin puanlarında –kamuoyu yoklamalarının gösterdiğine göre– büyük düşme görüldü. Hükümet partilerinin seçimler sonrasındaki tavırları, seçimler öncesinde açıkça yalan söylediklerini gösterdi. Bugün örneğin "hiç bir şart altında Almanya savaşta yer almayacaktır" tavrı sulandırılmış durumda. "Vergi artışı olmayacaktır" sözleri unutulmuş durumda vs., vb.

Seçimlerin gösterdiği bir gerçek var: Kitlelerin büyük çoğunluğu açısından bugün egemen sınıf partileri arasındaki ayrım çizgileri önemli ölçüde silinmiş durumda. Seçmenlerin büyük çoğunluğu seçimlerde tercihini "ideolojik" ve yerleşmiş tarafgirlik vb. duygusuyla değil, pragmatik kaygılarla yapıyor. Seçmenlerin büyük çoğunluğu daha çok somut ve anlık konularda ne yapılacağına ilişkin tavırlara bakarak oy kullanıyor. Böyle olunca da oylar sürekli değişmektedir. Oylar bir partiden diğerine kolaylıkla kayabilmektedir; son günlere kadar kararlar değişebilmektedir.

Bunun yanında hem Almanya'daki seçimlerde, hem de ondan bir ay sonra yapılan Avusturya seçimlerinde görülen bir gelişme daha vardır:

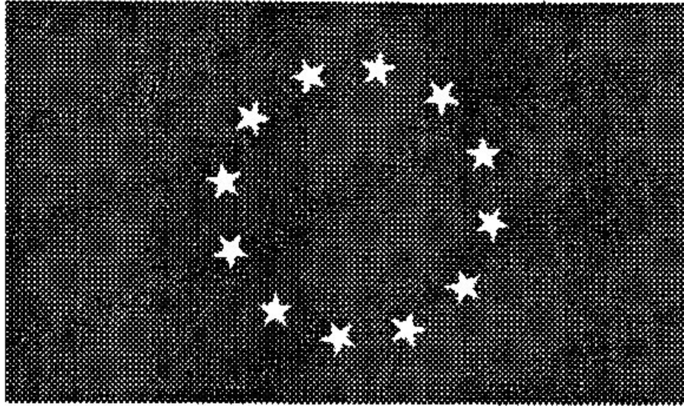
Kimi açık faşist partilerle, geleneksel tutucu partiler arasında da hızlı bir seçmen kayması olayı yaşanmaktadır. Hem Almanya'da, hem de Avusturya'da bu kez –geçen dönem açık faşist partilere oy verenlerin küçümsenmeyecek bir bölümünün oyları geleneksel tutucu partilere kaymıştır. (Avusturya'da Haider'in FPÖ'sü, % 16 üzerinde oy kaybıyla, birinci partilikten üçüncü partiliğe düşmüştür. FPÖ ile koalisyon hükümeti kuran tutucu ÖVP ise FPÖ'nün kaybı oranında oy kazanmıştır. Bu kazancın çok önemli bölümünün FPÖ'den geldiği açıktır.) Bu, bu seçmenlerin gözünde bu partiler arasında özde bir fark görülmediği anlamına gelmektedir. Bu değerlendirme aslında yanlış da değildir.

AB'nin genişlemesi ve Türkiye

Aralık ayında Kopenhag'ta alınan kararlarla, 10 devletin daha AB'ye tam üye olarak alınması karar altına alındı. Mayıs 2004'den itibaren AB, 25 devletin tam üye olduğu bir "birlik" olacak. Bu nüfus olarak AB'nin 75 milyon daha büyümesi demek. Sırada daha sonra Bulgaristan ve Romanya'nın üyeliği var. Bu ülkelerin de üye olduğu şartlarda Sırbistan, İsviçre, Makedonya, Bosna, Norveç, Arnavutluk hariç tüm Avrupa ülkeleri AB içinde "birleşmiş" olacaktır.

Bu birleşme uzun vade açısından öncelikle Alman ve Fransız emperyalizminin Avrupa'daki egemenliklerini pekiştirmeleri anlamına gel-

mektedir. Fakat kısa vade açısından anda "net veren ülke"ler –en başta Almanya– açısından maliyetin artması ve ekonomik ve siyasi olarak işlerin zorlaşması demektir. Bu genişleme hedefte duran gerçek anlamda bir siyasi birliğe varma konusunda bir anlamda sonun başlangıcı anlamına da gelebilir. Çünkü bu genişleme yalnızca kısa vade açısından "net veren ülkeler"in maliyetini artırmakla kalmıyor, aynı zamanda Avrupa Birliği'nin siyasi işleyişi açısından, çok değişik çıkarlara sahip 10 yeni ulusal devletin daha eşit haklarla kararlarda söz sahibi olması anlamına, şimdi karar alıp uygulamanın daha zorlaştığı anlamına da geliyor. Üyeler çoğaldıkça Avrupa Birliği, kendi içinde "çekirdek Avrupa" ve "çevre Avrupa" biçiminde, kendi içinde lafta eşit haklara sahip, gerçekte ise özel statülerle hakları değişik parçalardan oluşan bir birliğe doğru gelişme eğilimi göstermektedir. Bunun açık işaretleri Kopenhag Zirvesi'nde alınan kimi kararlar, takınılan kimi tavırlarda açıkça görülmüştür: Kopenhag Zirvesi'nde bilindiği gibi Avrupa güvenliği için bir "Avrupa Ordusu" kuruldu. Bu arada Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) tam üyeliği de –Kıbrıs sorunu çözülmeksizin– kabul edildi. Türkiye'nin şantajı sonucu, kurulan Avrupa Ordusu, bir saldırı karşısında iki yeni üye devleti Kıbrıs Cumhuriyeti'ni ve Malta'yı savunmayacaktır! İşte size bir özel statü. AB ordusunun saldırı karşısında savunacağı üyeler var, savunmayacağı üyeler var!

Serbest dolaşım konusunda AB üyesi Polonya ile Almanya arasında Polonyalıların serbest dolaşımına sınır koyan ikili anlaşmalar yürürlükte! Üye var, üye var!

Türkiye'nin tam üyelik görüşmeleri tarihinin tartışıldığı bağlamda, Almanya başbakanı hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir biçimde, Türkiye'nin tam üyeliği halinde de serbest dolaşım konusunda özel bir statünün uygulanma zorunluluğundan söz ediyor! vb.

Anda Avrupa Birliği'nin işleyişinde üye devletlerin belirleyici kararlar konusunda veto hakkı, dolayısıyla tek başına bir kararın alınmasını / uygulanmasını engelleme hakkı vardır. Şu an çok fazla yetkisi olmayan AB Parlamentosu'nda ise her ülke sahip olduğu nüfusa göre temsil edilmektedir.

Ulusal devletlerin gönderdiği temsilcilerden oluşan ve gerçekte karar alıcı organ konumunda olan AB Komisyonu'nda her üye devletin veto hakkı "parayı veren" durumunda olan devletlerin, en başta da Almanya'nın değiştirmek istediği bir uygulama. Bu uygulamanın 25 devletle sürdürülmesi, gerçekte AB'nin işlemesinin zorlaşması anlamına gelir. Ancak bu konuda değişiklik isteği direnişle karşılaşacaktır. Diğer yandan parlamentoda nüfusa göre temsil ve parlamentonun yetkilerinin arttırılması az nüfuslu üyelerin aleyhinedir. Bu konuda da "Avrupa Anayasası" tartışmalarında çatışmalar kaçınılmazdır.

Bütün bunlar, gerçek anlamda birleşmiş bir Avrupa devletinin ulaşılması çok güç bir hedef olduğunu; andaki Avrupa'daki değişik emperyalist / gerici ulusal devletlerin Alman ve Fransız emperyalizminin önderliğindeki geçici bir ittifakı olması durumunun süreceğini gösteriyor. Genişleme Avrupa iyimserlerinin göstermeye çalıştığı gibi aslında gerçek birliğe gidiş adımı değil, varolan ulusal devletlerin çıkar birliğinin ifadesi olan çelişmeli bir ittifakın genişlemesi yalnızca. Gerçek birlik yönünde zorlukları arttırıcı bir rol de oynuyor bu genişleme.

Türkiye'nin AB üyeliği sorunu

Bilindiği gibi 12 Aralık Kopenhag Zirvesi, Türkiye hakim sınıfları açısından önem taşıyan bir zirveydi. Bu zirvede Türkiye'ye tam üyelik görüşmelerine başlama tarihi verilip verilmeyeceği sorunu gündemde idi. Sonunda zirveden bilinen şartlı "tarihin tarihi" kararı

çıktı. Karar şimdiye kadar olduğu gibi görüşmelere belli olmayan bir tarihte başlama niyetinin ifadesinden başka bir anlam taşımıyor. Özellikle Avrupa Birliği hayranları tarafından büyük başarı olarak nitelendirilen bu karar aslında Türk egemen sınıflarının oyalanması anlamına geliyor. Bu karar aslında AB'nin, en azından andaki genişlemeyi hazmetmeden, Türkiye'nin üyeliğini gündeme almayacağını, aslında Türkiye'yi tam üye almaya da niyetinin olmadığını, Türkiye için düşünülenin en iyi halde "özel statülü" bir üyelik(!) olduğunu gösteriyor.

Peki ama Türk egemen sınıflarının ateşli AB üyeliği taraftarlığının, AB'nin de buna sıcak bakmamasının nedeni nedir?

Türkiye'nin AB'ye üye olarak girmesi ile AB'nin pek bir ek kazancı olmayacak. AB, Türkiye'nin AB'ye girmek hevesiyle imzaladığı Gümrük Birliği anlaşması ile Türkiye'den almak istediğini zaten almış durumdadır. Sermayenin, hizmetin, metanın serbest dolaşımı sağlanmıştır. Bu bağlamda Türkiye'nin AB açısından üye ülkelerden farkı yoktur! AB'nin geri ülkeler açısından tüm dezavantajlı yükümlülüklerini Türkiye Gümrük Birliği ile yerine getirmiştir, getirmektedir. Üyelik Türkiye'ye bundan böyle esasta avantaj sağlama durumundadır. Şöyle ki Türkiye, AB'ye üye olması halinde, AB'nin kalkınma ve yardım fonlarından en fazla yararlanan ülke konumuna girecektir. Ortak kalkınma fonundan Türkiye'nin şu anki hesaplarla yılda net 8 milyar euro alacağı hesaplanmaktadır. Bunun yanında üyelik halinde Türkiye AB içinde alınacak kararlarda en önemli ülkelerden biri haline gelecektir. Ayrıca serbest dolaşım hakkı da, AB'deki emperyalist ülkelerin gözünü korkutmaktadır vb. Türkiye birliğe girdiğinde, siyasi alanda İngiltere ile birlikte AB içinde ABD yanlısı bir blok oluşturma ihtimali vardır. Bütün bunlar Türkiye'nin AB üyeliğini, AB açısından istenmeyen, tehlikeli bir gelişme haline getirmektedir. Bunu kimi açık sözlü tutucu siyasetçiler –kültür uyuşmazlığı vb. ile gerekçelendirip– açıkça da dile getirmektedir. Fakat, AB aynı zamanda Türkiye'yi bütünüyle kendinden uzaklaştıracak bir tavır içine de girmek istemediğinden, resmi AB tavrı, oyalama tavrı olarak şekillenmektedir.

Avrupa Birliği ve sınıf mücadelesinin örgütlenmesi

AB'nin ilan edilmiş hedefi birleşik bir Avrupa devletine varılmasıdır. Alman ve Fransız emperyalistleri gerçekten de –her biri tabii kendi önderliğinde olması isteğinde olarak– anda böyle bir hedefe varılmasını istemekte, bunun için çalışmaktadırlar. Çünkü böyle bir birlik, andaki güç dengesinde, bu iki emperyalist gücün, birlik içindeki diğer devletleri de kendi tam kontrollerine alması anlamına gelecektir.

Kuşkusuz bu hedefe varılmasının önünde yukarıda bir bölümünü tartıştığımız büyük engeller vardır. Ve bu birliğin andaki biçiminin, birliğe varılmadan dağılması olasılığı da, birliğe varılma olasılığı kadar büyüktür.

"Avrupa Birliği" iyimserleri, öne konan hedef bağlamında, ABD gibi bir yapının mümkün olduğunu savunmaktadır. Unuttukları bir şey vardır: ABD her biri ulusal mücadeleler sonucu kurulmuş, savaşlar yaşamış ayrı ulusal devletlerin birleşmesinden oluşan bir devlet değildir. Değişik bölgesel devletler, Amerikan ulusunun uluslaşması sürecinde bir ulusal devlet içinde birleşmiştir. Avrupa'da ortaya konan hedef geleneksel ulusal devletlerin bir Avrupa üst kimliği altında birleşmesidir, ki bu ABD'deki birleşmeden çok değişik, çok daha zor bir iştir.

Sınıf mücadelesi, ayaklarını gerçeğin zeminine sağlam bastığında başarılar kazanabilir.

Bugün AB gerçekliği nedir? AB içinde sermayenin enternasyonalleşmesi, öncelikle Alman ve Fransız sermayesinin diğer Avrupa sermayelerini kontrolü altına alması anlamında epeyce gelişmiştir, birlik yönünde atılan her gerçek adımda bu süreç hızlanmaktadır. Ulusal devletler, ulusal hukuklar varlığını sürdürmektedir. Fakat ulusal hukukların üstünde bütünleşenlerin kabul ettiği bir ortak Avrupa hukuku da gelişmektedir. Ulusal devletler egemenlik haklarının bir bölümünü ortak merkezi otoriteye devretmektedir. Ve bu devredilenler giderek artmaktadır. Sermaye, hizmetler ve metalar yanında, işgücünün de serbest dolaşımı esas olarak sağlanmıştır. Bütün bunlar sınıf mücadelesinin ulusal sınırları aşan bir biçimde örgütlenme imkânlarını artırmakta ve başarılı bir müca-

dele için en azından daha sıkı uluslararası koordinasyonu dayatmaktadır. Perspektif sınıf örgütlerinin Avrupa çapında örgütlenmesi biçiminde düşünülmelidir.

Perspektif olarak komünist örgütlenmede de, Avrupa Birliği yönünde atılacak her gerçek adım, enternasyonal bir partinin seksiyonları; enternasyonal bir partinin Avrupa seksiyonunun alt ulusal seksiyonları biçiminde bir örgütlenmeyi çok daha açık bir biçimde dayatmaktadır.

Her halükârda bu sorunlar tartışılmak, bilince çıkartılmak zorundadır.

AB'ye karşı tavır

Bugünkü somut durumda, gerek AB üyesi ülkelerde, gerekse AB üyeliği için mücadele eden ülkelerde, devrim propagandası yapılırken, bulunulan ülkede devlete karşı mücadele ile sınırlı kalmamak gerekir. AB'ye karşı, onun yıkılması için de mücadele etmek lazım.

Her ülkede işçi sınıfına "düşman kendi ülkendedir" demek gerekir. Ama bununla yetinilmemelidir. Bunun yanında emperyalist / gerici bir birlik olan AB'ye karşı mücadeleye de vurgu yapmak gerekir. AB güya birlik, ama birliğin içinde yer alan değişik ülkelerde yaşayan işçilerin yaşama ve çalışma şartları arasında çok büyük farklılıklar var. Ve bugün her AB üyesi ulusal devlette hâlâ –ve bu, önümüzdeki süreçte, gerçek anlamda bir birleşik devlet ortaya çıkmadığı sürece değişmeyecektir– devrim o ülkede devleti yıkmayı esas almak zorunda ve durumundadır. AB üyesi ulusal devletlerde, AB'nin varlığına ve AB üyeliğine rağmen, "ulusal sınırlar" içinde devrim hâlâ mümkündür. Ancak bu devrimin zaferi ve yaşatılması için, Avrupa çapında işbirliği, dayanışma, destek, düne göre çok daha önemlidir.

Aslında AB olmasa da, sermayenin uluslararasılaşmasının vardığı boyutlar gözönüne alındığında, sınıf mücadelesinin örgütlenmesinde ve sınıf mücadelesinde enternasyonalizm, işbirliği, ortak örgütlenme her zamankinden daha fazla ihtiyaçtır.

Ama şimdiden bugünkü koşullar temelinde gücümüz temelinde sınıfın ortak hareket etmesi için çalışmalıyız, yapamadığımız noktada ise ama ortak hareket etmenin doğruluğuna dikkat çekmeliyiz.

AB'ye karşı tavır bağlamında, solda iki yanlış görülüyor.

Birincisi, AB'ye andaki "ulusal devletlerin" savunulması temelinde karşı çıkılması; ikincisi AB'nin kapitalizmi / demokrasiyi vb. geliştirdiği gerekçesiyle ilerici görülüp ondan yana tavır takınılması.

Tartışma AB'ye "evet mi / hayır mı" basit ikilemi içine sıkıştırılıyor. Kitle içinde yürütülen tartışmalarda da evet mi / hayır mı ikilemi içine sıkıştırılmış kitleler, bizden tek kelimeyle cevap istiyorlar.

Biz, AB'ye hayır / evet şeklinde bir ikilem içine sıkışmayı reddediyoruz.

Bizce AB evet emperyalist bir birliktir. Ve evet AB öncelikle anda Alman ve Fransız emperyalizminin, Avrupa'daki diğer devletlerin gücünü tam kontrol altına alma, kendi güçlerine katma projesidir. Evet, AB'ye emperyalist bir proje olarak karşı çıkılmalı, bu anlamda AB'ye hayır denmelidir. Ancak bu red, andaki kendileri gerici –Türkiye somutunda faşist– emperyalist olan ulusal devletlerin "bağımsızlığını", sonuçta bu devletleri savunma temelinde bir red olmamalıdır. Bu "yabancı" karşıdevrime karşı, kendi "karşıdevrimini savunma" milliyetçi, gerici pozisyonu olur. Biz, AB'nin, AB ülkelerindeki devrimlerle parçalanması, dağıtılmasını istiyoruz. Bizim "AB'ye hayır"ımızın anlamı budur.

Evet AB, henüz burjuva demokrasisinin gelişmemiş olduğu ülkeler açısından, burjuva demokratik normların –en azından kağıt üzerinde– kabulü anlamına gelmektedir. Evet AB, kapitalizmin normal gelişme seyri içinde kaçınılmaz olan enternasyonalleşmenin ilerlemesi demektir. Evet AB, kapitalist sistem kabul edildiğinde gelişmenin tabii sonucudur, hem kapitalizmi kabul etmek, hem de AB'ye karşı direnmek, gelişmeyi durdurmaya çalışmakla eş anlamlıdır. Bu olgulardan yola çıkan kimi solcular da demokrasiyi, insan haklarını, gelişmeyi vb. savunma adına, ilericilik adına, en ateşli AB savunucuları kesiliyor! Bunlar devrimden umudunu kesmiş olan, demokrasiyi emperyalistlerden bekleyen "sol"culardır. Yaptıkları sonuç olarak emperyalizm savunuculuğudur. Biz evet demokrasiden yanayız, biz evet ilerlemeden yanayız, fakat bunların AB'nin amacı olmadığını, gerçek demokrasinin de AB ile değil, AB'ye

karşı da devrimle kazanılacağını biliyoruz!

Sonuç olarak bugün tek kelimeyle AB'ye evet demek, ulusal devletlerin egemenlik haklarının terkedilmesi, tek bir emperyalist devlete doğru gidilmesinin savunulması demektir.

Tek kelimeyle AB'ye hayır demek, bugünkü ulusal devletlerin varlığından ve devamından yana tavır takınma anlamına gelmektedir.

Her ikisi de siyasi olarak yanlıştır ve biz bu ikisini de savunamayız.

Bizim AB karşısında da temel şiarımız; bütün ülkelerde proletarya önderliğinde devrim! Proleter Dünya Devrimi! Sosyalizm'dir!

Biz "Tekellerin Avrupası'na Karşı Emeğin, Emekçilerin Avrupası" gibi şiarları da, alternatif olarak yeterli bulmuyoruz. Bizim işçilerin birliğinden anladığımız, Avrupalı işçilerin birliği değil yalnızca, biz "bütün ülkelerin işçilerinin birliği"nden yanayız! Yalnızca emeğin Avrupası'nı değil, emeğin dünyasını istiyoruz!

Kıbrıs sorunu (AB bağlamında)

Kopenhag Zirvesi'nde bilindiği gibi Kıbrıs Cumhuriyeti de (Güney Kıbrıs) tam üyeliğe alındı. Zirve öncesinde ve sırasında TC işgali altındaki Kuzey Kıbrıs ile, Güney Kıbrıs arasında bir anlaşmaya varılması için tüm emperyalist güçler seferber oldular. En azından bir niyet belgesi imzalattırılarak, Kıbrıs'ın bir bütün olarak üyeliğe alınması sağlanmaya çalışıldı. Fakat bu girişimler başarılı olmadı. Sonuçta bilinen karar çıktı. Bu karar alınana kadar, AB, içinde çözülmemiş ulusal sorun olan devletleri birliğe almama konumunda duruyordu. Örneğin Slovakya'nın üyelik başvurusu ele alınırken, burada çok küçük bir azınlık olan Çek'lerin durumu önemli bir sorun haline getirildi. Uzun tartışmalar yürüdü.

Kıbrıs'ta durum çok daha farklı. Burada iki ulusun varlığı sözkonusu. Bu iki ayrı ulusun anda iki ayrı coğrafi bölgede birbirinden ayrı devletlerde yaşama durumu var. Güneydeki Kıbrıslı Rumların devleti, tüm Kıbrıs'ın temsilcisi olarak kabul görüyor. TC işgali altındaki Kuzeydeki kukla KKTC ise yalnızca TC tarafından tanınıyor. Yani çözülmemiş bir ulusal sorun var ortada. Buna rağmen bu sorun çözülmeden Kıbrıs Cumhuriyeti'nin üyeliği onaylandı.

Emperyalist dünya bu sorunun barış içinde çözülmesinden yana. Şimdiye kadarki en somut çözüm planı, Kıbrıs'ta yıllardır yürütülen görüşmeler temelinde hazırlanmış BM damgalı "Annan planı". Bu plan anda her iki tarafın da isteklerini göz önüne alan ve çıkarları uzlaştırmaya çalışan bir plan.

Her iki yanın andaki durumdan yararlanan kesimleri bu plana karşı çıkıyorlar. Özellikle Kuzey Kıbrıs'ta, 1974 işgali sonrasında yerleştirilenler karşısında da azınlık durumuna düşürülmüş olan Kıbrıslı Türkler büyük çoğunluğu ile gelinen noktada işgalci güçlere "artık yakamızdan düşün" diyor, Annan Planı'nın çözüm için kabul edilmesini istiyor.

Kıbrıs konusunda Türkiye'de AB yanlısı bütün kesimler, (ki bu toplumun neredeyse dörtte üçü), Kıbrıs sorununun çözülmesinden yana. Annan Planı'nın "müzakere edilebileceği", "belirli-asker tarafından istenen(!) değişikliklerle" kabul edilebileceği anda hükümet ve AKP yetkililerince açıklanıyor.

Kıbrıs konusunda da Türkiye'de, aynı AB'ye üyelik konusunda olduğu gibi –tarafların birbirini "vatan hainliği" ile vb. suçladığı yoğun tartışmalar yaşanıyor. Türkiye'de ideolojik kemalist kesim, Kıbrıs'ta 1974 sonrası yerleştirilenler ve işgal sayesinde "devlet" olan ve bunun rantını yiyen bir kesim, emperyalistlerin dayattığı bir çözüme karşı direniyor. Bu Kuzey Kıbrıslı halkın çoğunluğuna karşı bir direniş. Bunların istediği son çözümlemede resmi ilhakla noktalanabilecek bir çözümsüzlük. Annan Planı, sorunu AB çerçevesi içinde, iki özerk bölge temelinde çözmeye yönelik bir plan. Bu emperyalizm / kapitalizm şartlarında bir çözüm. Andaki duruma göre ehven-i şer olan bir çözüm. Gerçek çözüm değil. Zaten emperyalizm şartlarında gerçek bir çözüm yok. Şimdi Türk tarafına 28 Şubat'a kadar bu belgeyi çözüm için temel almaya hazır olduğunu açıklaması için süre verildi. Bu tarihe dek Denktaş belgeyi bu çerçevede imzalarsa, Kuzey Kıbrıs da Güney Kıbrıs'la birlikte AB üyeliğine alınmış gibi kabul edilecek. Sonrasında belge üzerine pazarlıklar yürütülecek. Görünen, Denktaş'ın 28 Şubat'a kadar bu belgeyi imzalamayacağı, ama "müzakereye açık" olduğunu belirten bir tavır takınacağıdır.

Kıbrıs konusunda "çözümsüzlükten" yana

tavır takınanlar aslında zor durumdalar. Çünkü hem Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, hem Kuzey Kıbrıs'ta toplumun önemli bir bölümü Annan Planı doğrultusunda çözümden yana. 150 bin nüfuslu Kuzey Kıbrıs'ta 30 bin kişilik "Çözüm istiyoruz" mitingi yapılabiliyor! Bu durumda "derin devlet" güçlerinin harekete geçirilmesi ve bir kaos ortamının yaratılması yoluyla, toplumun sindirilmeye çalışılması planları da gündeme gelebilir. Bu bağlamda dikkatli olunmalıdır.

Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli bolşevikler açısından Kıbrıs sorununda öncelikli hedef Türk burjuvazisinin, faşist Türk devletinin Kuzey Kıbrıs'ı işgalinin reddi ve teşhiridir. "Faşist TC, Kuzey Kıbrıs'tan defol!" "Kuzey Kıbrıs'ta TC işgaline son!" gibi şiarlar bizim bu konudaki siyasetimizin öncelikleridir.

Bunun yanında AB'ci veya herhangi bir emperyalist çözümün de gerçek çözüm olmadığının, çözümün uzun sürede Kıbrıs halklarının devrimlerinde olduğunun ortaya konması da tabii görevdir. Fakat bu bizim açımızdan birincisine bağlı olarak ele alınması gereken bir görevdir. Bu görev, birincil görev olarak esasta ve öncelikle Kuzey Kıbrıslı ve Güney Kıbrıslı komünistlerin görevidir.

KUZEY KÜRDİSTAN – TÜRKİYE: GELİŞMELER / PERSPEKTİFLER...

3 Kasım seçimlerinin getirdikleri

Merkez Komitesi'nin dördüncü toplantısında Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki gelişmeler bağlamında yürütülen tartışmalarda öncelikle 3 Kasım seçimleri ve bu seçimlerden çıkan tablo üzerinde duruldu. Bu bağlamda daha önce takınılmış olan merkezi tavırlarımız onaylandı.

Yürütülen tartışmalarda AKP'nin yerleşik devletle ilişkilerinin değerlendirilmesi bağlamında belirli değerlendirme farklılıkları tespit edildi. Bir bölüm yoldaş, çoğunluğun tersine, yerleşik devlet ile, genelde kemalistlerle AKP arasında önemli bir çelişme, çatışma olmadığı ve olmayacağı, AKP'nin hükümet olmasını kesinkes istemeyen kesimin devlet içinde de çok küçük bir kesim –kemalistlerin en tutucu kesimi– olduğu; eğer MGK, AKP'nin hükümet olmasına kesinkes karşı olsaydı, bunu ne yapıp edip engelleyeceğini, yapmadığına göre MGK'nin de AKP hükümetine onayı olduğu sonucuna varılması gerektiği görüşlerini savundu.

Bu görüşleri savunan yoldaşlar AKP'yi esasta "Kemalistlerin biraz İslama yakın bölümü" olduğu değerlendirmesini yapıyor, AKP içindeki esas islamcı kanadın –en başta andaki Meclis Başkanı– süreç içinde koparak Saadet Partisi'ne geri dönmesinin beklenmesi gerektiğini savunuyor.

Çoğunluk ise AKP'yi siyasal İslamın ılımlı, emperyalizmle "İslam dünyasını" barıştırmaya soyunan partisi olarak değerlendiriyor. Yapılan değerlendirmeler şöyle:

FP, kemalist devlet güçleri tarafından, siyasi islamcı akımı geriletmek için yasaklandı. Yine aynı amaçla, bu yasaklanma yoluyla FP'nin bölünmesi körüklendi. Bölünmeyi körüklemek için bir süre Recep Tayyip Erdoğan siyasi İslamın devletle ve sermayeyle barışık modern temsilcisi olarak propaganda edildi. Fakat FP'nin kapatılması ve Saadet Partisi-AKP biçiminde ikiye bölünmesi kemalist siyaset mühendislerinin hesaplarının tam tersine bir sonuç verdi. AKP ortaya çıktıktan itibaren, kamuoyunda FP'nin en güçlü olduğu dönemden daha yüksek oranda kabul gördü. Kamuoyu yoklamalarında yüzde 30'a varan oranlarda birinci parti görünmeye başladı. Yani kemalist siyaset mühendislerinin tersine, FP'nin bölünmesiyle siyasi İslamın kitleler içindeki etkisi geriletilmemiş, tersine "modern İslam" ve "yeni", "denenmemiş" görünüşlü AKP ile "merkez sağ"ın tabanını da önemli ölçüde kendine çekmeyi başarmıştı.

Bu gelişme karşısında yerleşik kemalist devlet iktidarının tepkisi, AKP'nin önünü kesmeye çalışmak oldu. Bir yandan geniş bir medyasal kampanyayla kitlelere AKP'nin önderlerinin "değişmediği" bunların "takkiye yaptığı", antilaik, cumhuriyet düşmanı, şeriatçılar olduğu mesajları verildi. Bu kampanyada yıllarca elde tutulan bir dizi eski kaset piyasaya sürüldü. Diğer yandan hukuki girişimlerle, parti hakkında

Anayasa mahkemesinde yasaklama davası açıldı, parti başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın milletvekili seçilme yolu kesildi. Seçmene devlet açıkça, bu partiyi seçmeyin mesajları verdi! Devlet, en başta da ordu, AKP'yi istemediğini tavırlarıyla çok açık olarak ortaya koydu.

Seçimlerde AKP'nin önünü kesebilmek için oyların bir alternatif partide toplanması çağrıları yapıldı. CHP bir yandan "Atatürk tarafından kurulmuş Türkiye'nin en eski partisi, Atatürk'ün has partisi" olarak kemalist tabana ve emekçilere; diğer yandan Derviş'le burjuvazinin tüm kesimlerine; mitinglerde kuran yorumlarıyla ünlü din adamları aracılığıyla ılımlı dinci kesime iktidar alternatifi olarak sunuldu. AKP'ye karşı CHP parlatıldı.

Yani seçimlerden AKP'nin tek başına hükümet olacağı, veya birinci parti olarak çıkacağı bir sonucun çıkmaması için meşru "demokratik"(!!!) zeminde yapılabilecek her şey yapıldı. Bunun ötesinde yapılabilecek şey seçimleri yapmamak veya askeri darbe olabilirdi. Birincisi, var olan hükümetle yürünmesinin imkânsızlığı ortaya çıktığı için mümkün değildi; ikincisi de hem içerde kamuoyu desteği, hem de dışarda emperyalist dünyayla ilişkiler açısından "konjonktüre" uygun değildi.

Ancak alınan bütün tedbirler, yürütülen tüm kampanyalar sonuçta bir işe yaramadı. Kemalist devletin 1981'de "siyasi istikrar" adına kendi koyduğu antidemokratik seçim sisteminin de yardımıyla AKP geçerli oyların % 34'ünü alarak birinci parti oldu; % 34 geçerli oyla mecliste neredeyse tek başına anayasayı değiştirebilecek bir çoğunluğu kazandı ve tek başına, büyük bir çoğunlukla, hükümet oldu.

Kemalist devletin iktidar için düşündüğü CHP ise meclisteki tek muhalefet partisi oldu! Bu sonuç kesinlikle kemalist devletin, yerleşik devlet iktidarının istediği bir sonuç değildi. Fakat seçim oyunu oynanmıştı. Seçim sonuçlarını kabullenmekten başka yol yoktu. Artık kemalist devlet açısından yapılacak tek şey, hükümet olan AKP'nin gerçek anlamda iktidar olmasını engellemekti, engellemektir. AKP açısından da durum tam tersidir: AKP de hükümet olmanın ötesine geçip iktidar olmak için mücadele etmek durumunda ve zorundadır. Yani önümüzde egemen sınıfların iktidar dalaşının AKP hükümeti ile, yerleşik kemalist devlet iktidarı arasında bir mücadele olarak yürüyeceği bir dönem vardır. Burada gerçek anlamda bir AKP iktidarı, Türkiye'de 80 yıldır hüküm süren yerleşik kemalist –Kemalizmin anladığı anlamda laik, yani İslam dinini kemalist yorumla devlet dini haline getiren– iktidarın çözülmesi, yerine kendini "Müslüman demokrat" olarak tanımlayan, emperyalizmle barışık siyasi İslamın iktidarının kurulması anlamına gelir.

AKP'nin gerçek anlamda iktidar olabilmesi için devlet yapısında –programı ve genel yaklaşımları gereğince, köklü değişiklikler yapması gereklidir. Köklü değişiklik ise TC'nin andaki gerçek anlamda laik olmayan "laik" yapısını dinamitlemek, yerleşik kemalist devlet aygıtını önemli ölçüde küçültmek, devlet aygıtı içinden ideolojik kemalistleri temizlemek, bürokrasinin egemenliğine karşı parlamentonun egemenliğini yerleştirmeye çalışmak, ordunun siyasetteki belirleyiciliğini kırmak vb. anlamına gelecektir. Yerleşik kemalist devlet bürokrasisini iktidardan uzaklaştıracak böyle bir dönüşüme, "devlet"in bütün araçlarla direneceği kesindir.

AKP, kısa sürede böyle bir dönüşümün mümkün olmadığını, kısa süre içinde ilişkilerin gerilmesi, çatışmaya yönelinmesi halinde, iktidarı ele geçirmeyi bırakın, hükümetten de olabileceğini kestirmektedir. Bu yüzden "acele" etmemekte, önce kendisini emperyalizme ve büyük burjuvaziye kabul ettirmeye, hükümet olarak güçlenmeye çalışmaktadır. Bu arada yerleşik devlet bürokrasisine, orduya, genelde "devlete" saygıda kusur etmeyen bir profil sergilemektedir. Dönüşüm zamana yayılarak, burjuvazinin ve halkın desteğiyle gerçekleştirilecek bir süreç olarak kavranmaktadır.

Buna karşı kemalist devlet, AKP'yi tavır takınmaya zorlayan ve AKP'yi "laik", "antilaik" çatışması çerçevesine oturtulacak bir alanda çatışmaya zorlayan bir tavır geliştirmektedir.

AKP bu manevraya karşı, anda gerginliği mümkün olduğunca aşağı seviyede tutmaya çalışmakta, çatışmayı "demokrasi yanlıları" ile, "bürokrat, anti demokratlar" arasında bir çatışma olarak göstermeye çalışmaktadır.

Ne kemalist devlet laiktir; ne de AKP demokrattır gerçekte.

Biz AKP ile kemalist devlet arasındaki ikti-

dar dalaşında bunlardan birinin yanında değiliz. Her ikisinin de karşısındayız. Her ikisinin de düşmanıyız. Çünkü bunların her ikisi de işçilere-emekçilere-halklara düşmandır!

Kuşkusuz, bizim ülkelerimizde de emperyalist ülkelerdeki burjuva demokrasisine doğru atılan adımlar, işçilerin-köylülerin-emekçilerin de, bizim de işimize yarar. Biz bunu tespit ederiz. Bu anlamda, AKP'nin kendi iktidarı için, AB'ye uyum yasaları çıkarması, kendi iktidarı için siyasi yasakların, yasaklıların sınırlarını daraltması vb. andaki duruma göre iyidir. Ancak onlar bu adımları işçiler-emekçiler için değil, kendileri için, kendi iktidar dalaşlarının bir aracı olarak atıyor. Biz bunun bilincinde olarak burjuva demokratik haklardan sınıf mücadelesi için sonuna dek yararlanmaya çalışırken, aynı zamanda bu "demokratikleşme" adımlarının gerçek anlamını işçilere-emekçilere anlatmak görevine sahibiz. "Demokrasi" mücadelesi adına AKP'nin peşine takılmanın, en az "laikliği savunma" adına kemalist devletin peşine takılmak kadar yanlış olduğunu anlatmak görevimizdir.

Seçimlerden sonra, kemalistlerin en tutucu, en kemikleşmiş kesimleri dışında kalan güçler (devrimci / komünist güçleri dışta tutuyoruz) seçimle iş başına gelenlerin denenmesinden yana tavır takındı.

AKP'ye oy veren yığınlar, zaten bu tavırlarıyla AKP'nin denenmesi gerektiğini düşündüklerini gösterdiler. Burjuvazi açısından ise durum şöyle görünüyor:

AKP öncelikle taşra burjuvazisinin çıkarlarını savunan bir propaganda ile ve onun desteğiyle iş başına gelen ve tekelci burjuvazinin de karşı olmadığı bir partidir. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin AKP hükümetini kabullenmesi için bir şartı vardı: programlarının kabulü ve uygulanması. Bu program IMF / Dünya Bankası tarafından dayatılmış, geçen hükümet döneminde Derviş tarafından formüle edilmiş "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı" adını taşıyan programdır. AKP bu konuda tekelci büyük burjuvaziye, aynı zamanda emperyalist efendilere onay ve güvence verdi.

Bu onay ve güvenceler temelinde, büyük patronların örgütü TÜSİAD, AKP hükümetini destekleyen, onun denenmesinden yana tavır takınan açıklamalar yaptı. Tekelci burjuvazinin has partilerinin sandıktan çıkamadığı ortamda, burjuvazi çıkan partiye kendi programını uygulatma, onu kendi partisine dönüştürme siyasetini gütmektedir.

Emperyalist güçler açısından da AKP hükümeti, İslam dünyası için model olabilecek, emperyalizmle barışık, ılımlı islamcı bir hükümet / iktidar modeli olarak "denenmek" isteniyor.

Biz özellikle halk yığınları içinde var olan "bir de bunlar denensin" biçimindeki pasif destek tavrını kırma görevine sahibiz.

Bunun için bu hükümetin verdiği sözler ve yaptığı işler somut olarak izlenerek, yaptıklarının yapacaklarını söyledikleri şeyler olmadığı, bu hükümetin de politikasının, kendinden önceki hükümetlerin politikası gibi,

– emperyalizme hizmet politikası,

– Türkiye'de büyük patronların çıkarlarını savunma politikası,

– Kürt ulusuna ve milli azınlıklara karşı Türk şovenisti bir politika,

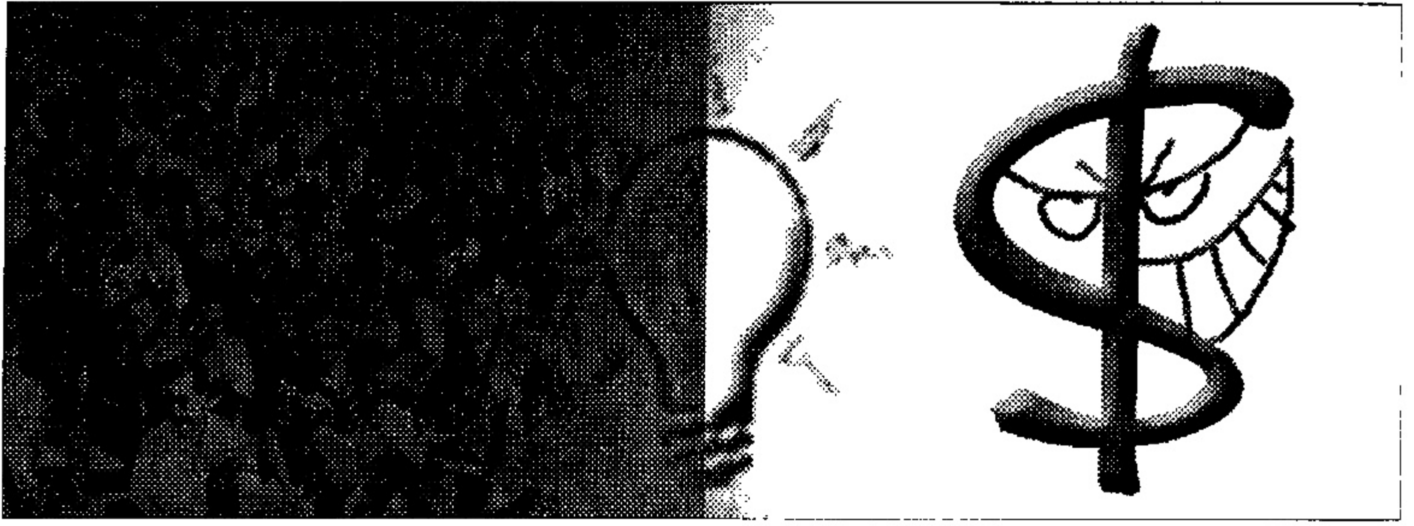
– işçilere, köylülere, emekçilere, halka düşman bir politika olduğunu göstermeliyiz.

Bu hükümet bunları göstermek için hergün yeni malzemeler sunmaktadır. Sunacaktır.

Örneğin, emperyalizme hizmet politikası: Bu konuda hükümetin gizlisi kapaklısı yoktur. Hükümet kendinden önceki bütün hükümetlerden daha AB'ci kesilmiştir! ABD ile "sıkı ilişkiler"de de kendinden önceki bütün hükümetleri kıskandıracak bir performans sergilemektedir. Bu bağlamda hükümet –tabii MGK ile uyum içinde ve onun direktifleri doğrultusunda da– Türkiye'yi adım adım Irak'a karşı emperyalist saldırı savaşına götürmektedir. "Barış"tan yana görünme, bu hükümet için esasta pazarlıkta fiyat yükseltmenin bir aracıdır.

Örneğin bu hükümetin ekonomik politikası: Bu politikanın temeli emperyalizmin dayattığı program. Bu program en kısa deyimiyle dar gelirlinin boğazını sıkıp zenginleri daha zenginleştirmek için onlara kaynak aktarımı; ve Türkiye'den de emperyalist metropollere kaynak aktarımı.

İşte ilk uygulamalar: Petrole ve petrol ürünlerine zam; memurlara enflasyon oranını bile tutmayan maaş artışı –yani gerçek ücret düşüşü. Bunun yanında serbest meslek sahiplerine halk dilinde "kelle vergisi" adı verilen peşin verginin yeniden uygulamaya konması. Bu uygu-

lama daha önce Çiller tarafından IMF'nin isteği doğrultusunda denenmiş ve tepkiler üzerine durdurulan bir uygulamaydı. Hükümet IMF'den henüz bu yönde yeni bir talep gelmeden bu uygulamayı yapma kararı aldığını övünerek anlatıyor!

Bu uygulama, hemen hemen 4 milyon kişiden –çevreleriyle birlikte 10-12 milyon kişiden– 1 milyardan az olmamak kaydıyla peşin vergi toplamak anlamına geliyor. Aynı dönemde büyük işletmelerden sıfır vergi alma planlanıyor. Çünkü onların yatırım yapması gerekliymiş!!!

Aslında bütün bunlar emperyalistlere ve tekelci burjuvaziye şirin görünmek için yapılan işlerdir.

Bu parti seçim kampanyasında çokça belediyelerdeki güya başarılı çalışmalarını, seçmenden oy istemek için kullandı.

Bu bağlamda bir çok insan da bu propagandalara kandı. Bu bağlamda aslında bunların denenmemiş ve yeni değil, denenmiş eski olduklarını gösterilebilir, gösterilmelidir.

Bunlar en çok İstanbul Belediyesi'nde Recep Tayyip Erdoğan döneminde yapılanlarla övündüler.

Nedir yaptıkları?

AKP başkanının Belediye Başkanı olduğu dönemde belediye hizmetleri konusunda, daha önceki dönemlerde başlatılan su, metro, ulaşım konularında başlatılmış olan kimi yatırımlar sürdürülmüş, belli ölçüde sunuçlandırılmıştır. Bunları kendi hanelerine yazmışlardır. Övündükleri belediyecilik hizmetleri, her belediyenin yaptığı, yapmak zorunda olduğu işlerdir.

Kendileri döneminde başlatılan belirleyici önemde sorunları çözücü bir yatırım yoktur.

Daha önce başlatılmış işlerin sürdürülmesinde yiyicilik, vurgun, soygun gırladır. Şimdiyedek bu dönemde yapılmış yolsuzluklarla ilgili mahkûm olmuş bir dizi belediye görevlisi yanında, Recep Tayyip Erdoğan ve onun tüm kurmay heyeti, hâlâ davalıdır. Bu bağlamda şimdi bunların bir bölümü "milletvekili" dokunulmazlık zırhına bürünmüştür; ve seçim sırasında bu konuda verilen sözler –iktidar mücadelesi içinde– unutulmuş görünmektedir. Kuşkusuz Recep Tayyip Erdoğan'a ve kurmay heyetine karşı açılmış yiyicilik davaları, kemalistlerin iktidar mücadelesinde kullandıkları bir araçtır ve bu davaları açanların, yürütenlerin yiyicilik konusunda davalılardan bir farkı yoktur. Buna rağmen, davalar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ihalelerde "dostların" kayırıldıkları –rantın şu veya bu biçimde paylaşıldığı– kesindir. Bu, şu veya bu şahıs sorunu değil, sistem sorunudur.

Bunun dışında yapılan belediye hizmetleri, esasta "kozmetik" işlerdir. Boğazda deniz kenarında yürüyecek, dinlenecek alan açılması vb. gibi.

Ama İstanbul gibi Türkiye'nin en büyük kentinde, en önemli üç sorunun (işsizlik, ulaşım ve altyapı) köklü çözümü konusunda gerçek anlamda atılan bir adım yoktur.

İşsizlik bunların döneminde belediye hizmetlerinde emperyalizmin isteği doğrultusundaki "özelleştirmelerle" iyice artmış; taşeronlaştırma yöntemiyle işçilerin kazanılmış hakları bir bir ellerinden geri alınmıştır.

AKP'nin "denenmiş" olduğu yerde görünen gerçek şudur:

Özde yoktur birbirlerinden farkları!

Biz bu gerçeği kitlelere ulaştırma görevine sahibiz.

Andaki çatışma konuları

Yukarıda belirtilmiş olduğu gibi, AKP iktidara yürüme konusunda aceleci değil. Temkinli davranıyor. Özellikle ordu ile karşı karşıya gelmemeye çalışıyor. AKP içinde aceleci davrananlar, kimi sembolik tavırlarla ve açıklamalarla ordunun ve yerleşik bürokrasinin tepkisini toplayanlar var. Örneğin Meclis Başkanı. Fakat bunlar tepkiler karşısında, bizzat AKP'nin diğer yöneticileri tarafından "düzeltilip" hizaya çekilebiliyor.

AKP hükümet kurarken, ordunun ve devletin kimi duyarlılıklarını dikkate alan bir tavır geliştirdi. AKP'ye son dönemde ANAP ve DYP'den gelen bir dizi kişi de kabine koltuklarına yerleştirildi.

Bunun karşısında ordu da, ve yerleşik kemalist devlet bürokrasisi de, şimdilik "uylarılarla", Sezer'in yasaları veto etmesiyle vb. yetiniyor.

Bir çok konuda AKP hükümeti devlet tarafından –şimdilik– çizgiye çekiliyor, çekilebiliyor.

Fakat bir mücadelenin, çekişmenin olduğu kesin.

Şimdilik açık çatışma yok. Fakat süreç içinde, AKP kendi iktidarını kurmaya yöneldiğinde, çelişmelerin sertleşmesi, çatışmalara dönüşmesi olasıdır. Bu bir gelişme perspektifidir.

Diğer gelişme perspektifi ise, AKP'nin ordu ve devlet ile çatışmaya girmeyen tavrını uzun vadede sürdürmesi; AKP'nin içindeki "radikal islamcı" kesimin ayrılarak yuvaya dönmesi; AKP'nin 1950'lerdeki DP'ye benzer bir sağ merkez partisine dönüşmesi; süreç içinde en tutucu kemalist kesimin tasfiyesi ile ordu / AKP; devlet / AKP barışmasıdır.

Bu iki perspektiften hangisinin gerçekleşeceği, biraz da ideolojik –en tutucu kemalist kesimin önümüzdeki kısa / orta vade içinde gerilim stratejisinde ne kadar başarılı olacağına bağlıdır. Bu kesimin çıkarı gerilimi tırmandırarak AKP'yi –ve orduyu karşı karşıya getirmektedir. Hablemitoğlu'na karşı suikast eğer doğrudan bu kesimin işi değilse, her halükârda bu kesimin stratejisine ve çıkarlarına hizmet eden, uygun olan bir olaydır.

Şu kesindir: Andaki devlet iktidarı ile, devlet iktidarını ele geçirmek isteyen AKP arasında bir çıkar çelişmesi / iktidar mücadelesi sözkonusudur. Sorun ideolojik / siyasi olarak tartışıldığında bu kemalistlerle / ılımlı dinci akım arasındaki bir mücadele olarak konulabilir. Bunların her ikisi de emperyalizme karşı tavır bağlamında özde farklı değildir. Her ikisi de ülkeyi emperyalist sistemin bir parçası olarak kavramaktadır. Birinciler daha çok bürokrat ve militaristken, ikinciler daha çok sivil toplumcu ve bürokrasinin geriletilmesinden yanadır.

(Burada Türkiye'de egemen sınıf partilerinin hemen hepsinin bu arada AKP'nin de Mustafa Kemal'e atıfta bulunduğu bilinmelidir. Fakat, bizim burada kemalist olarak adlandırdıklarımızın tersine, AKP, Kemal'e atıfı kerhen yapmak zorunda kalan, gerçek referansı Kemal olmayan bir partidir. Diğer yandan, takkiyeci olmayan "gerçek kemalistler" de yekpare bir bütün değil, çok parçalıdır. Türkiye'de işbirlikçi burjuvazi de kemalisttir, küçük burjuvazi, orta / milli burjuvazi de kemalisttir, ordu da kemalisttir; TÜSİAD da kemalisttir, CHP de kemalisttir, MHP de kemalisttir, sosyalfaşist İP de kemalisttir vb. vb. Bu bağlamda biz en tutucu kesimi "ideolojik kemalistler" olarak adlandırıyoruz.)

Biz kemalistlerle AKP'nin çatışmasından şunu kastediyoruz. Türkiye'de 80 yıldır işleyen bir devlet var. Devletin bürokratik aygıtı içinde 2 milyon "sivil" memuru var. Bunların küçük bir zümre oluşturan üst kesimi, büyük imtiyazlara sahip. Devlet bir milyona yakın askeri silah altında tutan bir orduya sahip. Bu ordunun üst kademeleri, ülkenin en imtiyazlı kesimlerini oluşturuyor, bunlar ülkenin gerçek iktidar sahipleri. Onların dediği oluyor. Hâlâ en büyük işletmeler, tüm özelleştirmelere rağmen, devletin elindedir. Bu işletmelerin yöneticileri büyük imkân ve imtiyazlara sahip. Yerleşmiş büyük bir bürokratik aygıt var. Bu bürokratik aygıt –gelip giden siyasi iktidarlara rağmen, bunların yaptığı değişikliklere rağmen– esasta sürekliliğini koruyor. Ordu zaten siyasi iktidarlardan bağımsız, onların dokunamadığı bir kurum. Türkiye'de gerçek iktidar işte merkezinde ordunun durduğu bu yerleşik bürokrasinin elinde. Bu bürokratik devlet aygıtının üst kademelerde çalışanları, bu devleti kendilerinin devleti olarak görüyor, devleti her şeyin üzerinde bir aygıt olarak görüyor, devleti her türlü saldırıya karşı, zayıflatmaya karşı korumayı görevi biliyor. Ke-

malizm, en saf haliyle bunların ideolojisi. Korudukları aslında kendi iktidarlarıdır.

Bu yerleşik bürokratik iktidar gerçekte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de burjuva anlamda demokrasinin önündeki en temel engeldir.

Emperyalizm daha rahat ve yoğun sömürü amacıyla, kendine bağımlı ülkelerde devletin küçülmesini, devlet işletmelerinin özelleştirilmesini, bürokrasinin geriletilmesini, liberalleşmeyi, orduların küçültülüp profesyonelleştirilmesini, siyasetin sivilleştirilmesini vb. talep ediyor. Bu program TC açısından şimdiye kadarki kemalist devlet iktidarının yerine bir başka iktidarın geçirilmesi; bugüne kadarki yerleşik devlet bürokrasisinin tasfiyesi programıdır.

Aslında egemen bürokrasi ile sivil toplum güçleri arasındaki çatışma yeni de değil, her dönemde olan bir çatışmadır. Fakat gelinen yerde egemen devlet bürokrasisi, kapitalizmin gelişmesinin önünde engel hale gelmiştir. Gelişme değişikliği dayatmaktadır. Bürokrat kemalist devletin manevra alanı iyice daralmış durumdadır.

Ilımlı islamcı parti olarak AKP de kendi iktidar olmak istiyorsa, bugüne kadarki yerleşik devlet bürokrasisini tasfiyeye yönelmek zorundadır. AKP'nin iktidar programı bu noktada, emperyalizmin programı ile, Türkiye'de liberalleşmekten yana olan özellikle büyük burjuvazinin programı ile örtüşmektedir.

AKP ile yerleşik devlet iktidarı arasındaki iktidar mücadelesi –bu mücadele anda çatışmaya dönmese de– bir dizi konuda kendisini gösteriyor:

Örneğin bir "dokunulmazlık"ların kaldırılması konusu var. Yerleşik devlet, AKP'yi milletvekili dokunulmazlıklarını derhal kaldırması için sıkıştırıyor. Seçim sırasında verilmiş olan sözler hatırlatılıyor. Parlamentoda CHP bastırıyor. Buna karşı AKP, "dokunulmazlığın" kaldırılmasının yalnızca milletvekilleri ile sınırlandırılmaması gerektiğini, devlet memurlarının da dokunulmazlıklarının kaldırılması gerektiğini, bu yönde bir kanun değişikliği yapılması gerektiğini savunuyor. (Şu andaki uygulama ve yasalara göre, bir devlet memuru herhangi bir suçtan ötürü yargı önüne, onun amiri izin vermeksizin çıkarılamıyor! Yani 2 milyon kişi dokunulmaz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de!) CHP AKP'nin bu tavrını "oyalama" vb. olarak adlandırıyor.

Bu tavırların gerisinde yatan ne?

Dokunulmazlığın CHP'nin istediği gibi sadece milletvekilleri için kaldırılması, anda yargı önüne çıkarılması, ancak dokunulmazlığı kaldırılarak mümkün olan bir dizi AKP milletvekilinin yargılanması yolunu açacaktır. Bu tabii ki muhalefette bulunan CHP açısından AKP'yi yıpratmak için iyi bir fırsattır. Buna karşı dokunulmazlıklarının AKP'nin istediği biçimde 2 milyon memuru da kapsayacak bir biçimde kaldırılması devlet bürokrasisinin elinden önemli bir imtiyazın alınması anlamına gelir. Burada CHP, atanmışların dokunulmazlığını; seçilmişlerin dokunulmazlığının ise kaldırılmasını savunur pozisyondadır. Yerleşik bürokrasinin egemenliğini, statükoyu savunur konumdadır.

Örneğin Kıbrıs konusu: Bu bağlamda AKP hükümetinin dışişleri bakanı, AKP'nin başkanı aslında Annan Planı'nın kabul edilerek Kıbrıs sorununun çözülebileceği yönünde tavırlar takındılar. Gerekirse Denktaşsız çözümden vb. sözettiler. Bu Kıbrıs'taki işgalden çıkarı olan kesimleri rahatsız etti. Ve yerleşik devlet "Kıbrıs sorununu bilmeyen" AKP'lilere, bu sorunu "anlatarak", hükümeti bilinen çözümsüzlük çizgisine çekti.

Örneğin lojmanlar sorunu: Devletin elinde devlet memurlarının kullanımına sunulan lojmanlar var. (Tam rakam konusunda değişik rivayetler var... 210 bin ile, 340 bin arasında rakamlar çıktı piyasaya!) Bunlar neredeyse bedava denebilecek çok ucuz bir kirayla devlet memurlarının kullanımına sunulan, Türkiye'deki ortalama konut standartlarının üzerinde bir konfora sahip konutlar. Lojman bürokrasinin elindeki çok önemli bir imtiyaz. Lojmanların devlet bütçesine oldukça ağır bir yükü var. AKP bürokrasinin elindeki bu imtiyazı kesmek amacıyla önce bir gösteriye girdi. AKP milletvekilleri, hem halkın içinde olmak, hem de devlette israfı önlemek gerekçeleriyle, milletvekili lojmanlarına taşınmadılar. Boş kalan lojmanlar satışa çıkarıldı! Ardından tüm lojmanların peyderpey satılacağı açıklamasıyla birlikte, lojman kira fiyatlarının bir kaç misli yükseltilmesi geldi. Sonra Meclis Başkanı askerler için de lojmanlar meselesini dile getirmeye kalktı. Bu "hassas konu" gündeme gelir gelmez, Genelkurmaydan herkesin haddini bilmesi gerektiği-

ni bildiren açıklamalar geldi. Meclis Başkanı'na tükürdüğünü yalattılar.

Örneğin türban sorunu: "İnadına Meclis Başkanı" seçildiğini açıklayan Bülent Arınç, bir dış geziye giden Cumhurbaşkanı Sezer'i türbanlı eşiyle birlikte geçirmeye gitti. Türban böylece protokole girmiş oldu. Ardından derhal türbanın kamusal alanda olamayacağı mesajları verildi. Arınç dış gezisini eşi olmaksızın yalnız yaptı!

Bunlar ve benzeri olaylar, aslında bir mücadelenin yürüdüğünü, şimdilik yerleşik devletin uyarılarla hükümeti yönlendirebildiğini gösteriyor. Fakat nereye kadar? Bunu birlikte göreceğiz.

Bizim için belirleyici olan egemen sınıflar içindeki bu dalaşmalarda, bunların birinin yanında yer almamaktır. İşçilere emekçilere egemenler içindeki bu iktidar dalaşında atılan adımların anlamını açıklama yanında; esas meselenin kendi sınıf mücadelemizi, devrim mücadelemizi geliştirmek olduğu bilincini taşımalıyız.

Diğer egemen sınıf partileri üzerine notlar...

3 Kasım seçimleri eski partiler sistemini altüst etti.

Seçimlerin en ilginç partilerinden biri Genç Parti idi. Seçimlerden üç ay önce kurulan bu parti seçimlerde % 7.24 oranında oy aldı. Bu çok önemli bir olaydır. Bu parti, yerleşik geleneksel partilerden değişik bir yapıya sahip ve değişik bir kampanya yürüttü. Yürüttüğü kampanya, bir reklam kampanyası gibi tasarlanmıştı ve uygulandı.

Aynı bir reklam kampanyasında olduğu gibi tanıtılan bir ürün / marka vardı: Karşılıklı iki hilâl / arasında bir yıldız. Aynı bir reklam kampanyasında olduğu gibi akılda kolayca kalacak sloganlar vardı. "Gideceksiniz / Gidecekler", "Türkiye geliyor". Aynı bir reklam kampanyasında olduğu gibi herkesin bildiği / tanıdığı bir müzik vardı: "Dağ başını duman almış" marşı adeta parti marşı haline geldi. Aynı bir reklam kampanyasında olduğu gibi kitlenin sevdiği kişiler kampanyanın unsuru haline getirilmişti: İbrahim Tatlıses / Ebru Gündeş vb.

Satılan ürün de genç / yakışıklı, tuttuğunu koparan görüntüsünde birinin şahsında –Cem Uzan– kişiselleştirilmiş, somutlaştırılmıştı.

Ürün bol miktarda şovenizm kışkırtmasıyla tamamlanan vaadlerdi. Halkın beklentileri soru haline getirilip halkla güya diyalog halinde vaadler yapılıyordu.

Konuşma öncesinde yapılan el sıkma / tokuşturma şovları da, halka yakınlık gösterisinin ete kemiğe bürünmüş şekliydi. Yürüyen tam bir reklam kampanyasıydı. Ve bu kampanya medya patronu parti şefinin elindeki tüm medyayla kitlelere yoğun bir biçimde taşındı.

Bu tip bir kampanya Kuzey Kürdistan-Türkiye için çok yeni bir şey. Kampanya özellikle kadınlar ve gençler açısından etkileyici oldu.

Bu parti, pratik olarak MHP'den, DYP'den aldığı oylarla baraja oldukça yaklaşan bu iki partinin baraj altında kalmasını, ortaya 3 Kasım'dan sonraki tablonun çıkmasını sağladı.

Önümüzdeki dönemde GP'nin –parti olarak devam etmesi halinde– gelişme imkânı vardır.

Barajın altında kalan egemen sınıf partileri içinde DYP. parti olarak varlığını sürdürme ve ANAP'ı süreç içinde "birleşerek" yutma şansına sahip görünüyor. YTP, DSP, ANAP için perpektif eriyip gitme olarak görünüyor. AKP'nin merkez sağ partiye evrimlenmesi koşullarında; DYP, MHP'yi de yutarak açık faşist partiye evrimlenebilir. SP varlığını sürdürecektir. Fakat seçmen bazında kemik islamcı oyların ötesine geçemez. Ancak AKP'nin merkez sağ partiye evrimlenmesi ve ondan islamcı bir kopuş olması hallerinde biraz güçlenme şansı olabilir.

Sosyal demokrasi dışındaki sol partiler ve seçim taktiği...

Bu seçimlere soldan katılanlar içinde en önemli olan kuşkusuz HADEP / EMEP / SDP ittifakı idi. Seçimlere DEHAP çatısı altında katılan bu ittifak, kendini Türkiye tarihinde çok önemli bir ilk "Kürt yurtseverleri" ile "Türk sosyalistleri"nin birliği vb. olarak adlandırıyordu.

Aslında bu nitelendirme olmayanı var gibi göstermektir. HADEP belli bir anlamda legalde Kürt hareketinin en önemli temsilcisi olarak ve belli bir ölçüde Kürtleri temsil iddiasında ciddiye alınabilir. Fakat EMEP ve SDP'nin "Türk sosyalistleri" adına konuşmaları, hem si-

yasi çizgileri, hem de temsil ettikleri gerçek kitle açısından ciddiye alınamaz.

Bu ittifak seçimlere çok az kala, ittifak tarafları açısından –onlar ne kadar tersini açıklasalar da– ilkesel nedenlerle değil, pragmatik nedenlerle kurulan bir ittifaktır. (SDP'yi dışta tutuyoruz. SDP için en baştan itibaren HADEP ile birlikte, gerekirse HADEP saflarında hareket etme belirlenmiş bir çizgiydi.) HADEP kimi egemen sınıf partileriyle yürüttüğü ittifak görüşmeleri –devletin verdiği gözdağı sonucu olarak da– boşa çıktıktan sonra, "sol" ittifaka yönelmek zorunda kaldı. Bu sol ittifaktan beklentisi, bu birliğin yaratacağı sinerjiyle büyük şehirlerde tüm solun oyunu almaktı. EMEP ise HADEP ile işbirliğinden, ulaşamadığı ve ulaşamayacağı kitlelere ulaşmayı umuyordu.

Bu ittifakı oluşturanlar, seçim kampanyasının başından itibaren % 10'luk seçim barajının hiç sorun olmadığını anlattılar. Halbuki bu barajın çok yüksek olduğu ve bu ittifakla bu barajın aşılmasının hemen hemen imkânsız olduğu en başından belliydi. Hesap ortadaydı: HADEP 1999 seçimlerinde % 4.76'lık oy oranına sahipti. EMEP'in oy bazında gücü bindelerle ifade edilen bir orandı. SDP'in gücü keza böyle olabilirdi. Bu durumda alınan oyların geçen seçimlere göre en az ikiye katlanması gerekiyordu. Bu mümkün müydü? Bunu mümkün gösteren gelişmeler mi vardı? "Yurtsever" hareket 1999'dan sonra büyük bir gelişme mi göstermişti? EMEP çok mu büyümüştü? vb. Bu soruların gerçekçi cevapları net olarak "hayır"dı. O halde "Yüzde 10'luk ülke barajı sorun değil" değerlendirmesi, gerçekçi bir değerlendirme değil, kendi kendini ve kitleleri kandırmaydı. Amaç iyimserliği sergilenmesiydi bu değerlendirme.

Gerçekte bu ittifakın yüzde 10'luk ülke barajı şartlarında parti olarak seçimlere katılması –yanlış değerlendirme temelinde– taktik bir yanlıştı. Bu ittifak parti olarak değil, bağımsız adaylarla seçime katılmış olsaydı, 30-40 arasında milletvekilini meclise gönderebilecekti.

Seçime bağımsız adaylarla değil bir parti çatısı altında katılma kararı, kendini "Emek, Barış, Demokrasi Bloku" olarak adlandıran (ki bu adlandırma da yanıltıcıdır. Bu blok en iyi halde "emek, barış ve demokrasiyi" AB Kopenhag Kriterleri çerçevesinde ele alanların "sol" seçim blokuydu. Reformist legal solun bir bölümünü kapsayan, genelde "emek", "barış", "demokrasi" savunma iddiası boş olan bir bloktu. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gerçek bir demokrasi, barış ve emek bloku, devrimi, sosyalizmi savunmak zorundadır. Çünkü gerçek anlamda demokrasi, kalıcı barışın yolu devrimden, sosyalizmden geçer. Emeğin hakları ise gerçek anlamda ancak emeğin egemen olduğu bir toplumda, sosyalist bir toplumda gerçekleştirilebilir.) bu blok tarafından, bloka yakın yayın organlarında yayınlanan yazılarda "bizim baraj sorunumuz yok" gerekçesi yanında; biz seçimlere "kendi kimliğimizi gizleyerek değil, açıkça kendi kimliğimizle katılıp meclise kendi kimliğimizle gireceğiz" ve "bizim için esas mesele meclise milletvekili sokmak vb. değil", "kendi kimliğimizle seçime katılıp gücümüzü göstermektir" şeklinde gerekçelendiriliyordu.

Birinci gerekçenin yanlışlığı, kendi kendini ve kitleleri kandıran bir gerekçe olduğu pratikte çıktı ortaya.

İkinci gerekçenin ise hiç bir tutarlı tarafı yoktu, yoktur. Bağımsız adaylarla katılmak neden kendi kimliğini gizlemek olsun? Blokun kurulduğunun ilanının, blok adına bağımsız adaylara oy verin çağrısı ve propaganda yapmanın engeli mi vardı? Bağımsız adayların, biz şu şu görüşleri savunuyoruz demesinin önünde engel mi vardı? Bağımsız adayların örneğin HADEP'in veya EMEP'in propagandası yapmalarının önünde, yani açık kimliklerini ortaya koymalarının önünde engel mi vardı? Hayır gerçek gerekçe bu olamaz. Eğer soruna böyle şekilsel yaklaşılırsa, DEHAP'ın kendisi gerçek kimliklerin gizlenmesi değil midir? Nereden çıkmıştır DEHAP?

"Bizim için esas mesele meclise girmek değildir." vb. gerekçesi de ciddiye alınacak bir gerekçe değildi, değildir. Olgu DEHAP'ın doğru bir seçim taktiğiyle meclise milletvekili gönderebilecek güce sahip olduğuydu. Bu imkân yanlış değerlendirmeler ve yanlış bir taktikle değerlendirilmedi. Kaldı ki eğer meclise girmek o kadar önemsiz idiyse, o zaman seçimler öncesi –sol bloktan önce– ANAP'la, SP ile, SHP ile yürütülen pazarlıklar ne için yürütüldü?

O halde gerçek gerekçe nedir? Gerçek gerek-

çe esasta ikidir. Birincisi bir hesap yanlışı, durumun yanlış değerlendirilmesidir. Bütün gözlemlerimiz ve blokçularla tartışmalarımız, yaptıkları propaganda vb. blokçuların kendi kendilerini "baraj sorunumuz yok"a inandırdıklarını gösteriyor. İkincisi ise, bağımsız adaylarla seçimlere katılmanın, seçilecek bağımsız adayları kontrol etme konusunda taşıdığı rizikodur. Bağımsız seçilen birini disipline etmek, parti listesinden seçilen birini, parti parlamento fraksiyonu içinde yer alan birini disipline etmekten zordur.

Sonuçta DEHAP bu yanlış seçim taktiği sonucu, aldığı % 6.21 oranındaki oyla, 13 ilde birinci parti olmasına rağmen, tek bir milletvekili bile çıkaramamış, 30-40 arası milletvekili egemen sınıf partilerine, en başta da tabii AKP'ye hediye edilmiştir. DEHAP'a verilen 1.953.627 geçerli oy sonuçta heba olmuştur.

Blokçuların seçim ertesinde yaptıkları "başarılıyız, seçimlerin en hareketli partisi bizdik, en kalabalık en coşkulu mitingleri biz gerçekleştirdik" avunması da yapılan büyük taktik yanlışı ortadan kaldırmıyor, kaldırmaz.

Daha sonraki değerlendirmelerde bu blok yer yer başarısızlığı kabul etti, bu kez de başarısızlık, yeterli çalışmamakla vb. açıklanmaya çalışıldı.

Biz kendi çalıştığımız alanlardaki faaliyetlerden yola çıkarak sorunun yeterli çalışmamak vb. sorunu olmadığını söyleyebilecek durumdayız. Aslında blok gerçekten de iyi çalıştı. Büyük, başarılı mitingler yanında, ev ev, kapı kapı çalışmalar da yürüttüler. Sorun antidemokratik % 10 barajının kabulünün en baştan yanlış olduğu sorunudur. Eğer seçimlere katılmak doğru bulunuyorsa, o zaman bağımsız adaylarla katılarak bu barajın geçersiz kılınması doğru taktik olur.

Bu seçim blokunu oluşturan güçler, seçim ertesinde de bu bloku sürdürmenin ve genişletmenin yol ve yöntemlerini tartışıyorlar. Bizim açımızdan devrimci olmayan bir "emek-barış-demokrasi" bloku, düzen dışına çıkmayan bir blok, içinde yer alınacak, veya desteklenecek bir blok olamaz.

– İşçi Partisi gelinen yerde net olarak sosyalizm adına, azgın kemalist / militarist bir diktatörlüğü savunan, faşizmi savunan bir parti. Şoven milliyetçilik konusunda MHP bu partinin esas rakibi konumundaydı. Ve bu parti hatta şoven millliyetçilik propagandasında MHP'yi de aşıyordu. Bir dizi MHP taraftarı bu kez Doğu Perinçek'e oy vereceğini söylüyor, İşçi Partisi'nin TV'si "Ulusal Kanal"da bu gibi açıklamalar övünerek ve övülerek yayınlanıyordu. İP, bir dizi general subay eskisi, bir dizi şoven milliyetçi, azılı ideolojik kemalist "aydın" yazar-çizer, sanatçı vb. tarafından da desteklendi. Türk ordusu ile birlikte "millici güç" olarak "bağımsızlığın gerçek savunucusu" olma iddiasındaki İP, bu seçimlerde de her zamanki palavracılığıyla gayet iddialıydı. Partinin seçimdeki temel sloganı "Barajı aştık, geliyoruz" idi. Doğu Perinçek seçimden önceki konuşmalarında tek başına iktidardan söz ediyordu. Seçim kampanyasının sonlarına doğru, yeni bir propaganda gündeme geldi. *"Süper NATO", "Türkiye'de millici güçlerin İP şahsında tek başına iktidara gelmesini önlemek için Genç Parti'yi piyasaya sürmüştü!"* Tek başına iktidar iddiasıyla yola çıkan gürültülü bir seçim kampanyası yürüten İP'in oy oranının sonuçta binde 5 olduğu, İP'in yüzde partisi bile olamadığı bir kez daha görüldü. Bütün palavralar, cilalamalar, harcanan milyonlarca dolar bir işe yaramamıştı. Seçimin hemen ertesinde Doğu Perinçek her zamanki pişkinliğiyle çıkıp aslında tek başına iktidara gelecekleri iddiasının doğru olduğunu ve fakat bunu gören "Süper NATO"nun GP'yi öne sürerek, iktidarlarını önlediğini açıkladı!!! Tuhaf olan bu açıklamadan çok –Doğu Perinçek'ten daha başka bir şey beklemek yanlış olur– onun bu gibi açıklamalarına hâlâ inanabilenlerin varlığıdır!

Seçim taktiğimiz üzerine...

Biz bu seçimlerde de taktiğimizi "boykot" olarak belirledik. İçinde bulunulan şartlarda seçim oyununun önemsiz bir figüranı olmayı reddetmenin en iyi yolu buydu.

Bir bölüm yoldaştan "DEHAP blokunu desteklemek nasıl olur?" sorusu geldi.

Biz bu soruya cevap verirken, soruna "içinde bulunulan anda işçi sınıfına verilen bilinç nedir?" sorusuna verilen cevaba bağlı olarak yaklaşıyoruz.

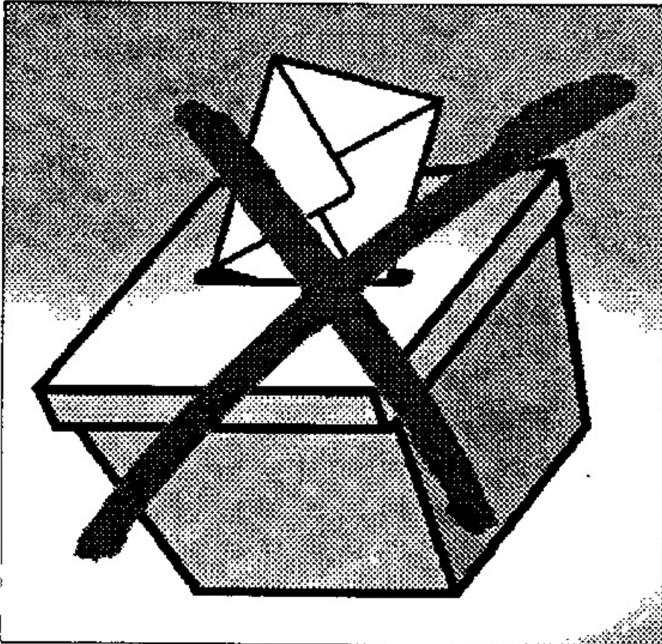
DEHAP'ın programı bir bütün olarak reformist, Avrupa demokrasisi şeklinde bir demokrasi talebi ile yola çıkan bir programdır. Bu program için oy kullanmayı talep etmek doğru değildi, değildir. Bu konuda sadece bir Türk işçisinin DEHAP'a oy vererek, ben Kürt ulusunun varlığını ve haklarını elde etmesini destekliyorum mesajını içermesi bağlamında bir olumlu yanı vardı. Biz propagandamızda bunu da belirttik.

Soruna genel çerçevede, işçi ve emekçilere verilen bilinç bağlamında yaklaştığımızda şunu diyoruz:

İşçi ve emekçilere, içinde bulunulan anda, bir devrimci blok partisinin seçimde güçlü bir çıkış yapma, parlamentoya girip orayı devrimin propagandası için bir kürsü olarak kullanma imkânı olmadığı bir ortamda, seçime katılın çağrısı yapmak, onları sistemin çizdiği çerçeveye hapsetmek anlamına gelir.

Teorik olarak aday gösterip gösterilen adaylar üzerinden devrim propagandasını yapmak mümkün olmakla birlikte, somut durumda bunun getirisinin ve etkisinin ne olacağını iyi tartmak gerekir. Örneğin TKİP ve MLKP kimi seçim bölgelerinde seçimlere bağımsız adaylarla çağrı yaptı. Bunun, bu örgütlerin işçi sınıfına ve emekçilere devrimci bilinç taşımaları açısından, boykot çağrısı yapmaları halinde yapacakları propagandaya göre fazladan bir getirisi, avantajı oldu mu? Bu soruya bizim somut durumda verdiğimiz cevap "hayır"dır.

Bizce Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında, devrimci örgütlerin kuracağı bir ittifak temelinde seçimlere katılacak bir devrimci platformda minimal propaganda olarak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de başka ulusların ve azınlıkların varlığının kabulü ve haklarının savunulması olmalıdır. Demokrasi, barış, özgürlük, emekçi hakları, kadın hakları vb. istemler, varolan devletin yıkılması çağrısıyla birleştirilmek zorundadır. Çünkü devleti hedeflemediğin zaman, o devletin uzantısı durumuna düşersin. Bunların dışındaki taktikler, niyetten bağımsız, işçi ve emekçilere devlet hakkında yanlış bilinç veren taktiklerdir.

Eğer devrimci bir programla seçimlere katılmak mümkünse, seçimleri ve ertesinde parlamentoyu devrimci propaganda için kullanma durumumuz varsa ve bunun için elde yeterince kadro da varsa, seçimlere katılınabilinir. Bunun olmadığı yerde, yapılan kitlelere yanlış bilinç vermektir.

Parlamento seçimleri bağlamında bizim takınmış olduğumuz tavrımız doğruydu. DEHAP'ın desteklenmesinin mümkün olup olmadığı noktasında kimi sorular sözlü olarak geldi, getirildi. Bunları da yanıtladık. Biz yukarıda da söylediğimiz gibi devrimcilerin bir platform temelinde tavır takınmasının ve hareket etmesinin mümkün ve doğru olacağını düşünüyoruz. Böyle bir platform temelinde hareket etmek mahalli seçimlerde mümkündür.

Seçim taktiğimiz, boykot çağrımızın uygulanması bağlamında, seçimlere hiç katılmama ile sandık başına gidip geçersiz oy kullanma arasında temel bir fark olup olmadığı tartışması yürüdü. Kuşkusuz bu ikisi arasında bir fark vardır. Fakat bu özsel bir fark değildir. Seçim sandığına gidip bilinçli boykot tavrı takınanlar, oylarını bilinçli olarak iptal ettirenler ile bilinçli olarak –boykot amacıyla– sandığa gitmeyenler özde aynı tavrı takınmaktadır. Tembellik veya ilgisizlikten sandığa gitmeyenlerle, sandığa gidip yanlışlıkla oylarını iptal ettirecek biçimde oy kullananlar da özde aynı tavır içindedir. Yani boykot taktiği bağlamında sorun sandığa gidip gitmemekte değil, bunun hangi bilinçle yapıldığındadır. Gerek sandığa gidenler, gerek gitmeyenler açısından, bunların ne kadarının gerçek anlamda boykotçu olduklarını tespit etmek çok zor, hemen hemen imkânsızdır. Bütün iptal edilen oyların ve kullanılmayan oyların

tümünün bilinçli boykot oyu olmadığı açıktır. Bu konuda da kimse kendini kandırmamalıdır. Fakat ister bilinçli, ister bilinçsiz, kullanılmayan ve iptal edilen oylar açısından, seçilenlerin, bu kesimi temsil etttiği iddiası boştur.

Seçim cephesi / sonrası cephe...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi seçimde oluşturulan EMEP / HADEP / SDP ittifakının, seçim ertesinde de sürdürülmesi çabaları var. Seçimdeki reformist çizgi, şimdi "hükümeti demokratik gelişmelere zorlamak" için mücadele reformist çizgisine dönüştürülmüş durumda. DEHAP yeniden yapılandırılıyor. Gelinen yerde bu ittifakın sadece Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işletilmesi değil, aynı zamanda yurtdışında da işletilmesi çaba ve çalışmaları var. Yurtdışında tüm sol göçmen örgütleri reformist bir program temelinde, ortak bir çatı altında toplanmaya çalışılıyor.

DHKP-C ise Haklar ve Özgürlükler Platformu'nu birlik yeri olarak öneriyor.

Yine herkes "birlikçi". Bu tabii bir yandan seçimlerin "en büyük" görünenlerin bile gücünün ne kadar olduğunun görülmesinin, gerçek anlamda güçsüzlüğün ve güçleri mümkün olduğunca birleştirmenin gerekliliğinin bir kez daha görülmesinin bir sonucu. Diğer yandan tabandan gelen birlik isteklerine bir cevap.

Bizim tavrımız ne?

Biz öncelikle ve esas olarak devrimci örgüt ve grupların, devrimci bir platform temelinde birliğinden yanayız. Biz bunun için de var olan bir platform temelinde, devrimci ve antiemperyalist güçlerin ILPS (HMEL) içinde birleşmesi çağrısını yapıyoruz.

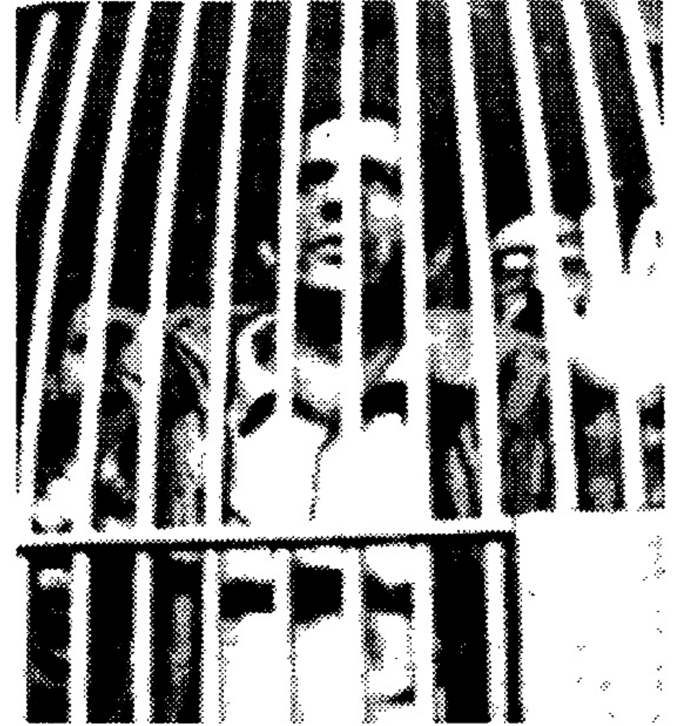
Cezaevleri direnişi ve ölüm orucu

Ölüm Orucu direnişinde ölenlerin sayısı 103'ü buldu. Anda, pratik olarak sadece DHKP-C ölüm orucunu sürdürüyor. Ve o bunu ülkenin "tek direniş odağı" olarak görüp göstermeyi sürdürüyor. 9. Ekibin direnişe girmesiyle ölüm orucu direnişindekilerin sayısı yeniden 20 kişiye yükseldi.

8 devrimci / sol örgüt Mayıs 2002'de Ölüm Orucu eylemini bıraktığını açıklayana kadar, Ölüm Orucu eyleminin talebi "üç kapı, üç kilit"e kadar geri çekilmişti. 8 örgüt çekildikten, Ölüm Orucu eylemi DHKP-C ile TKEP /L'nin eylemi haline geldikten sonra, DHKP-C yaptığı açıklamada, gelinen yerde eylemin "zindanlar yıkılana dek" sürdürüleceğini açıklamıştı. Şimdi gelinen yerde ise, somut talebin ne olduğu belli değil. "Tecrit kalkacak! Kararlıyız!" deniyor. Hangi durumda tecritin kalkmış olacağı konusunda bir açıklama vb. yok.

Ancak "F tipleri kapatılsın" talebinin Ölüm Orucu'nun talebi olmadığı, yeni Adalet Bakanı Cemil Çiçek'le yapılan bir mülakatın yorumlanmasında açıklanıyor. (bkz. Ekmek ve Adalet, Sayı 38, 8 Aralık 2002, Sayfa 32)

Biz Ölüm Orucu eylemi bağlamında, bu eylemin temel talebinin dışarda kitlelerin talebi haline getirilme şansının olmadığı noktada,

taktik olarak yanlış bir eylem olduğunu devrimci örgütlere yazdığımız mektuplarda açıklamış, bu eylemlerin sonlandırılmasını, F tiplerine karşı ve tecrite karşı mücadelenin anda başka araç ve eylem biçimleriyle sürdürülmesini önermiştik. Bu önerimizi yineliyoruz.

Bundan bağımsız olarak tabii ki zindanlarda ve dışarda Ölüm Orucu direnişini sürdüren ve bu direniş eylemi içinde sakat kalan devrimcilerle dayanışmamızı sürdürüyoruz, sürdüreceğiz. F tiplerine karşı, tecrite karşı mücadeleyi de sürdürüyoruz, sürdüreceğiz.

İLLEGAL ÇALIŞMANIN ÖNEMİ ÜZERİNE BİR KEZ DAHA...

ÖLÜM-KALIM MÜCADELESİ

Burjuvazi ile proletarya arasındaki ilişkiyi belirleyen –burjuva ideologları ne derse desin– ölüm-kalım mücadelesidir.

Burjuvazi, proletaryayı sömürme temelinde var olan, sömürdüğü ölçüde ve sürece var olacak bir sınıftır.

Burjuvazi parazit bir sınıftır. Varlığı proletaryayı sömürmesine bağlıdır. Nasıl ki bir insanın kanını emerek yaşayan bir kene, yerleştiği yerden sökülüp atıldığında, artık kendini besleyen kanı ememediğinde ölüp gidiyorsa, burjuvazinin kanı olan artıdeğer sömürüsünü kestiğinizde de burjuvazi ölüp gider.

Burjuvazinin varlığı sömürüye bağlı olduğundan, o sömürüyü sonsuza dek yaşatmak ister. Burjuvazinin egemen olduğu sömürü sistemi, bütün kurum ve araçlarıyla –devlet erki ile, medyası ile, ideolojisi, dini, kültürü ile; herşeyiyle!– sömürüyü sürdürmeye, sonsuz kılmaya çalışır.

Burjuvazinin yaşamak için proletaryaya ihtiyacı vardır.

Proletarya ise gerçek anlamda özgür insan olarak yaşamak istiyorsa, sırtındaki keneyi atmak, onun kanını kesmek, sömürü sistemini yıkmak zorundadır. Proletaryanın var olmak için burjuvaziye ihtiyacı yoktur. Burjuvazi proletaryasız yaşayamaz. Bunun tersine proletarya burjuvazisiz, hem de çok daha iyi, yaşayabilir. Burjuvazinin sömürmediği işçi, kendisi ve içinde yaşadığı toplum için çalışan işçi, özgürleşmiş insandır!

Proletarya yaşamak, özgürleşmiş insan olarak yaşamak istiyorsa burjuvaziyi sınıf olarak yok etmek zorundadır. Sömürüye son verebilmek için, sömürü sistemini yerle bir etmek için, özgürleşebilmek için proletarya önce burjuvazinin devlet iktidarını yıkmak, kendi sınıf iktidarını kurmak zorundadır. Proletaryanın sınıf iktidarı emekçiler için en geniş demokrasiyken, yıkılmış fakat henüz yok olmamış burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlüktür.

Burjuvazi ve proletarya kısaca birbirine ölümüne düşman, aralarındaki ilişki sınıf kavgasıyla, ölüm kalım mücadelesiyle, belirlenen iki sınıftır.

İşçilerin burjuvazi tarafından çeşitli araçlarla sömürü düzeninin yıkılmazlığına inandırılmışlığı, korkutulmuşluğu, kandırılmışlığı vb. sonucu, bu sınıf zıtlığı ve kavgası bir çok halde yokmuş gibi görünse ve çelişmeler sanki çözülebilir, uzlaşabilir çelişmelermiş gibi görünse de, gerçekte bu iki sınıf can düşmanıdır.

Burjuvazi bunu çok iyi bildiğinden, işçi sınıfının bilinçlenme ve örgütlenmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmaktadır.

İşçi sınıfının bilinçli öncüleri olan biz komünistler de bu gerçeği çok iyi biliyoruz. Bizim mücadelemiz, burjuvaziyi sınıf olarak yok etme mücadelesidir. Şimdi iktidarda olan, yenilmez görünen burjuvazi tabii ki kendisinin yok edilme mücadelesini bütün araç ve imkânlarla boğmaya çalışacaktır.

Mücadelede kayıplar olacaktır...

Evet proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele ölüm kalım mücadelesidir. Bu mücadelede, işçi sınıfının öncülerinin örgütü olan, işçi sınıfının sınıf mücadelesinde en önemli aracı, devrim mücadelesinin kurmay heyeti olan komünist partisinin saldırıya, takibata uğraması, bu saldırılarda kayıplar da vermesi kaçınılmazdır. Kayıpsız bir devrim mücadelesi düşünülemez.

"Devrim" diyor Mao Zedung; *"bir ziyafete, bir yazı yazmaya, resim yapmaya, nakış işlemeye benzemez. O böyle ince, duygusal, ölçülü, terbiyeli, efendice, geniş yürekli, centilmence yapılacak bir iş değildir. Devrim, bir sınıfın diğer bir sınıfı devirdiği bir isyandır, bir şiddet olayıdır." ("Hunanda Köylü Hareketi Üzerine Araştırma"dan; 1927)*

Komünistler en başından devrim mücadelesinin can bedeli bir mücadele olduğunun bilincinde, bunu kabul ederek işe başlarlar. Büyük insanlığın, sömürüden kurtuluşu, özgürlüğe kavuşması mücadelesinde verilecek kayıplar, kapitalizmin emperyalizmin sürmesi şartlarında, işçi sınıfı ve emekçi sınıfların verdiği ve vereceği kayıplarla, evet dünyanın kapitalizmin kâr hırsıyla yaşanamaz hale getirilmesinin sonuçlarıyla karşılaştırıldığında, kabul edilmesi gerekli, zorunlu olan kayıplardır. Komünistler verilen kayıplarda yakınmazlar. Kuşkusuz bu, komünistlerin kayıpları en az seviyede tutmak için çalışmayacakları anlamına gelmez. Burjuvaziyle savaşta amaç burjuvaziyi devirmektir. Bunun için bu savaşta, her çatışmada burjuvazinin kaybını her zaman bizim kaybımızdan daha yüksek tutacak taktikler geliştirmek görevimizdir. Bunun yanında burjuvazinin saldırılarını en az kayıpla püskürtmek için, buna uygun örgüt ve mücadele biçimleri geliştiririz. Uluslararası tecrübeler ve bizim tecrübelerimiz bu bağlamda komünistlerin örgütlenmede doğru bir hat izlemeleri halinde kayıpları en alt seviyede tutmalarının mümkün olduğunu gösteriyor. Tecrübeler, yanlış bir hat izlendiğinde veya uygulamada önemli yanlışlar yapıldığında kayıpların büyüdüğünü gösteriyor. Biz komünistlerin kendi hataları sonucu ortaya çıkan artı kayıpları engelleyebiliriz, engeleme görevine sahibiz.

Bu bağlamda aslında daha önce de çeşitli yerlerde, değişik bağıntılarda söylenmiş, yazılmış bazı doğruları tekrarlamak istiyoruz:

İllegal temel belirleyicidir...

Biz komünistler burjuvazinin can düşmanları olduğumuz için, burjuvazinin iktidarında legal çalışma ve örgütlenme imkânlarına güvenemeyiz. Burjuvazininin denetiminde olan bu imkânlar, burjuvazinin ihtiyaç duyduğu anda ortadan kaldırılabilir. Burjuvazinin denetimine açık olan legal örgütlenme ciddi bir saldırıyla yıkılabilir. Biz bunu 1980 12 Eylülünde legal örgütlerin bugünden yarına yasaklanıp, çökertilmesinde yaşadık. Bütün dünya devrimci, komünist hareketinin tarihi, burjuvazinin iktidarı şartlarında legal imkânlara güvenme ve burjuvazinin legal imkânlarını kullanma adına legalist bir çalışmanın felaketli sonuç veren örnekleriyle doludur.

Burjuvazinin iktidarını yıkma, burjuvaziyi sınıf olarak yok etme iddiasını ciddiye alan her örgüt, örgütlenmesinde illegal örgütlenmeyi ve illegal çalışmayı –bu burjuvaziden gizlenen, burjuvazinin denetimi dışında tutulan çalışma

demektir– esas almak, her şart altında burjuvaziyi yıkma çalışmasının sürekliliğini sağlayabilecek illegal bir örgüte sahip olmak zorundadır. Bunu yapmayanın –en kitlesel olduğu dönemde ve burjuvazinin en demokratik iktidarı şartlarında bile–, sağlam bir illegal örgüte dayanmayanın, burjuvaziyi yıkma iddiasında ciddiliği tartışma götürür. En iyimser bir yorumla böyleleri, burjuvazinin ölüm kalım mücadelesinde neler yapabileceğini kavramamış demektir.

Burada anlattıklarımız aslında Marksizm-Leninizmin abc'sidir. Fakat buna rağmen, sosyalizm-devrim vb. adına konuşan birçokları, illegal çalışmanın oldukça meşakkatli ve verimsiz havasından kaçıp, önlerine çıkan ilk fırsatta kısa sürede daha verimli görünen legal çalışmayı tercih ediyor; birçok halde kitleselleşme adına, legal imkânlardan yararlanma adına hatta illegal çalışmanın bütünüyle tasfiye edilmesinin teorileri yapılabiliyor.

Legal imkânlardan yararlanmak... Evet ama nasıl?

İllegal örgütün ve illegal örgütlenmenin esas alınması demek tabii ki "legal imkânlardan yararlanmak reddedilmelidir"; "legal faaliyet yürütülmemelidir", "legal örgütlenme reddedilmelidir" vb. anlamına gelmez. Hayır, tabii ki verili her ülkede ve anda komünist parti imkânlar ve gücü ölçüsünde legal imkânlardan da yararlanır. Legal faaliyet de yürütür. Legal faaliyet kitlelerle temas açısından, kitlelerin eğitilmesi, komünizme yakınlaştırılması açısından çok önemlidir. Sorun legal faaliyette, bu faaliyetin burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde ve onun denetiminde olan bir faaliyet olduğunun bilincinde davranmaktadır. Sorun legalin dayanılmaz cazibesine kapılıp, illegal temelin gevşetilmemesidir. Sorun legal ile illegalin birbirine karıştırılmamasının, bunların –bu çok zor ve verimsiz olsa da– hiç bir direkt ilişkisinin olmamasının sağlanmasındadır. Dünya komünist ve devrimci hareketinin tüm tecrübesi bize burjuvazinin illegal bir örgütü çökertme faaliyetinde, örgütün legal faaliyetini izlemede çıkış noktası aldığını gösteriyor. Birçok halde bugün ülkemizde örneğin legal dergi büroları, bir dizi devrimci örgüt açısından adeta parti lokali gibi kullanılıyor. Polis eğer bir illegal örgüte ulaşmak istiyorsa, onun izlemek istediği örgütün legal yayın organı olduğunu düşündüğü veya bildiği –bu bağlamda da esasında polisin fazla çaba sarfetmesine de gerek yok, bir dizi devrimci örgüt dergisinde kendi illegal örgütünün doğrudan propagandasını yapmayı çok faydalı bir işmiş gibi görüyor– dergi bürosunu izlemeye alması yetiyor. Biz eğer bolşevik örgütsek o zaman kendimizi bu pratikten ayırmamız gerek. Öyle bir örgüt yapısı kurmalıyız ki; polis,

a) legal faaliyetimizde illegal örgüt bağını çıkaramamalı,

b) legalde çalışan insanları ya da legal alanı takibe alarak illegal örgüte varamamalı. Legal ile illegal kesin hatlarla birbirinden ayrılması, legalin illegalden bağımsız çalışıp kendi örgütünü, aygıtını yaratması; ya da tersi; bunların arasında hiç bir doğrudan bağ bulunmaması hayati önemdedir.

Aralarında doğrudan bağ olmayan bağımsz örgütlerden oluşan parti...

Sadece legal ile illegalin birbirinden kesin hatlarla ayrılması, aralarında doğrudan bir bağ bulunmaması, güvenlikli bir çalışma, bir polis saldırısı karşısında örgütün sürekliliğinin korunması için yetmez. En az bunun kadar, illegal örgütte de, her örgüt biriminin kendi başına işleyen bir birim olması ve örgüt birimleri arasında doğrudan ilişki olmaması da hayati önemdedir. İllegal bir örgütte örneğin her örgüt biriminin birbiriyle bağı olduğu; bir alt birimin sekreterinin, bir üst birimin üyesi olduğu piramit tipi bir örgütlenmede, en alt birimden başlayarak en üst birime kadar varmak, bütün örgütü çökertmek mümkündür. İllegal örgütte de, birbirinden bağımsız, her biri kendi başına bir parti olarak çalışan, birbiriyle direkt bağı olmayan, kollektif olarak ortaya çıkarılmış siyasi çizgi tarafından bir arada tutulan, her birinin merkezle bağı kuryeler aracılığıyla veya yazışmalar yoluyla sağlanan örgütlerden oluşan bir yapı gereklidir. Bu kuşkusuz piramit tipi örgütten daha zor ve daha az verimli bir yapıdır. Fakat uzun vadede, eğer burjuvazi-

nin ciddi saldırıları karşısında çalışmanın sürekliliği sağlanmak isteniyorsa, doğru olan bu yapının sağlanmasıdır. Burada bu yapıdan uzaklaşma yönündeki her talebe karşı direnmesini bilmek, "bir şey olmaz", "bir kuraldışıdan bir şey çıkmaz", "canım anda bir saldırı yok" vb. vurdumduymazlığına kapılmamak gerekir. Yine dünya komünist hareketinin tecrübelerinden polisin bir örgütten diğerine sıçrayabileceği bir yapının veya bu yönde yapılan hataların nasıl felaketli sonuçlara yol açabildiğini öğreniyoruz.

İzlenme konusunda panik yok... Dikkat var...

Biz komünistler her zaman burjuvaziyi yıkma faaliyeti yürüttüğümüzün, burjuvazinin can düşmanı olduğumuzun; burjuvazi açısından da bizim yok edilmesi gereken düşman olarak görüldüğümüzün bilincinde olmamız gereklidir.

Bu en sakin görünen, burjuvazinin sanki bizimle hiç ilgilenmiyormuş gibi göründüğü anlarda bile, uyanıklığı elden bırakmama, burjuvazinin bizi izleme imkânını bilinçte tutma, faaliyetlerimizde izlenme ihtimalini hep hesaba katma, izlenip izlenmediğimiz konusunda kontrol anlamına gelir. Tabii ki sürekli izleniyormuş havası, paranoya yaratılmamalıdır. Fakat diğer taraftan izlenmeye karşı alınacak kontrol tedbirleri, güvenli, konspiratif çalışma kuralları hep bilinçte tutulmalı ve uygulanmalıdır. Bu konuda vurdumduymazlık kötü sonuçlara yol açabilir. Dikkatsiz bir kişimizi takip altına alan polis, eğer bu kişi takibin farkına varamazsa, kolaylıkla o kişimizin temas içinde bulunduğu diğer insanlarımıza ulaşabilir.

Polis sızmasına dikkat...

Diğer yandan, dünya komünist hareketinin deneyimleri burjuvazinin kendini yıkmaya yönelen örgütleri yıkmak için sızma yöntemini çokça kullandığını gösteriyor. Devrimci / komünist örgütler, tabii ki devrimci faaliyet yürütmek için örgülülüklerini mümkün olduğunca kısa sürede genişletmek, büyütmek istiyorlar. Bu gayet anlaşılır bir istektir. Burjuvazi, yıkmak istediği örgütlerin içine kendi ajanlarını sokmak için, devrimci örgütlerin bu kısa sürede büyüme isteğinden yararlanıyor. Belli insanlar bilinçli olarak belli devrimci örgütlere girmekle görevlendiriliyor. Bunlar genelde geçmişte devrimci faaliyeti olan, birçok halde polisin eline geçirmiş olduğu, hapise girip çıkmış, sorgu sürecinde çözülmüş, teslim alınmış, döndürülmüş insanlardan oluşuyor. Bu bağlamda "kısa sürede büyüme isteği" iyi bir istektir, ama komünist örgüt, hele hele illegal komünist bir örgüt, uzun vadeli, sürekliliği sağlanmış, güvenlikli çalışmayı, kısa süreli başarılara tercih etmek zorundadır.

Bu tartıştığımız somutta şu anlama gelir: İllegal örgüte yeni birini almadan önce, o kişi iyice tanınmak ve denenmek zorundadır. (Bu tanıma sürecinde kişinin ne iş yaptığı, neyle geçindiği, özel durumu / konumu, aile ilişkileri, kimlerle teması olduğu vb. öğrenilmelidir. Durumu ile anlattıklarını doğruluğu mümkün olduğunca denetlenmelidir.) Bu tanıma sürecinde yeni kişiye mümkün olan en az sayıda örgütlü insan tanıştırılmalıdır. En iyisi temasın tek kişi üzerinden yürütülmesidir. Özellikle hapise girip çıkmışlar içinde, polis deneyimi kötü olanlarla temasta çok dikkatli olunmalı, çok ince eleyip sık dokunmalı, kuşku halinde temas kesilmelidir. Burada belki hem sözkonusu kişiye, hem de örgüte karşı haksızlık da yapılabilir. Ama böyle bir "haksızlık", haksızlık yapmama adına polis sızıntısı ihtimalini göze almaktan iyidir.

İllegal çalışma kurallarına harfiyen uymak...

Partimiz bilindiği gibi dünya komünist hareketinin deneyimleri ve kendi deneyimlerimiz temelinde "Konspriratif çalışmanın temel kuralları" isimli bir begeyi, kollektf tartıymaların ertesinde parti belgesi haline getirmiştir. Söz konusu kuralların en başında;

"Bu **kurallar** konspiratif (gizli-illegal) çalışmada herkesin **mutlaka** uyması gereken kurallardır." denmektedir.

Bu boşuna söylenmemiştir. Gerçekten de bu kurallara uyulması çalışmanın güvenliğinin ve sürekliliğinin sağlanması için olmazsa olmaz

şarttır. Çalışma içinde birçok halde, anda çok az kişiyle çok iş yapma durumunda ve zorunda olduğumuzdan bu kurallar yer yer –bilince çıkartılmadan da– çiğnenebilmektedir. Güncel bir saldırı ve kayıp olmayan durumlarda da, "nasıl olsa bir şey olmuyor" düşüncesiyle, bu kurallara uygun bir çalışma yürütmekten uzaklaşılan durumlar ortaya çıkabilmekte, giderek kuraldışılar, kural haline, alışkanlık haline gelebilmektedir.

Merkez Komitemiz bunun bilincinde olarak tüm partiye, sözkonusu kurallar bağlamında her örgütün kendini düzenli aralıklarla sürekli olarak denetlemesi görevini vermiştir. Hangi kurallar, nasıl uygulanmaktadır? Hangileri çalışma dönemi içinde, hangi nedenle uygulanmamıştır? Nasıl uygulanacaktır? Bu sorular belli aralıklarla her örgüt kademesinin kendi kendine kolektif olarak sorup cevaplaması gereken sorulardır. Gizli çalışmanın kurallarının sürekli bilinçte tutulması gereklidir.

Sözkonusu kuralların her birinin deneyimlere dayanan bir mantığı vardır. Kurallar bütünlük içinde burjuvaziye karşı sınıf mücarelesinde önemli bir silahımızdır.

KİMİ KURALLARI HATIRLATMA...

Burada kurallar konusunda verilmiş olan sürekli kendi kendini denetim direktifini bir kez daha hatırlattıktan sonra, belli kuralları bir kez daha bilince çıkarmak istiyoruz.

● Örneğin: *"Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme. İçini dökme eğilimini yen, susmasını bil. Özellikle kimler, nerde, ne zaman, hangi iş gibi somutç –başka örgütlü yoldaşların yaptığı işler hakkında– bilgiler kesinlikle gereksiz bilgilerdir. Ne kendin hakkında ve beraber çalıştıkların hakkında bu bilgileri ver, ne de başkalarından öğrenmeye çalış."* kuralı.

Bu kural, örgütü, örgütlü faaliyeti korumak için en önemli kurallardan biridir. Örgütsel konularda, her örgütlü yoldaşın, her örgüt kademesinin kendi yaptığı somut iş neyse, o işin yapılması için gerekli bilgilere ihtiyacı vardır. İşin yapılması için mutlaka gerekli bilginin ötesinde her örgütsel bilgi –belki merakı giderir, belki çalışma için şevk verir, belki moral verici ya da moral bozucu işlev görür, fakat her halde– fazla bilgidir, yüktür. Bu fazla bilgi yükü, olası bir gözaltı, tutuklama, sorgu anında korunması gereken ek bir yük olarak biner sırtımıza.

Her insanın, sevdiği, bildiği, tanıdığı, veya hiç tanımadığı halde omuz omuza aynı dava için mücadele ettiği diğer insanların neyi, nasıl yaptıklarını merak etmesi, anlaşılır, insani bir duygudur. Fakat bizim bu merakı yenmemiz gerekir. Sonuç olarak biz bir başka yoldaşımız, örgütümüz şu veya bu işi yaptığı için, şöyle veya böyle yaptığı için iş yapmıyoruz. Başkasının ne yaptığı bizim için –eğer o başkası ile doğrudan örgütlü değilsek, o yapılan işin bizim yaptığımız iş için mutlaka bilinmesi gerekmiyorsa– gereksiz bilgidir.Örgütün bir bölümünün yaptığı işlerden, bütün için çıkarılacak dersler varsa, bunlar zaten değişik yollarla örgütün bütününe iletilmektedir. Bunun ötesi gereksizdir, yüktür. Bu bağlamda hem bilgi isteyenler, hem bilgi aktaranlar yanlış yapmaktadır.

● Örneğin; *"Özel görev verilmedikçe kaldığın evi temiz tut. Özel görevi yönetici organ veya kişi belirleyecektir. Evinde senin örgütlü olduğunu belirtecek herhangi bir yazı, belge vb. saklama / arşivleme. Arşivleme görevini yapıp yapmayacağını önce sorumluna danış. Bu eğer çalışma açısından gerekli ise, o zaman mutlaka en azından ilk kaba aramada bulunmayacak şekilde gizle!"* kuralı...

Bu kuralın "çalışma için gerekli belgeler" konusundaki açıklamasında; *"Bu bağlamda açıktır ki belgeler ne kadar çoğalırsa, gizleme zorluğu o kadar artar. Bunun bilincinde gereksiz her belge yok edilmeli ve gerekli belgelerin sağlam bir yerde merkezi arşivlenmesi işi çözümlenmelidir"* deniyor.

Bu kuralın mahtığı açıktır. İllegal bir faaliyet içindeki bir insanın –tesadüfen ya da bir eylem sırasında veya takip sonucu– gözaltına alındığını varsayalım. Polisin ilk yapacağı işlerden biri bu kişinin evini aramaktır. Eğer evde sözkonusu kişinin örgütlü olduğunu gösterir bir belge bulunursa, bu polisin işini kolaylaştırır. Nedir örgütlü olduğunu gösterir belge: Bunlar örgüt içi belgeler, iç yazışmalar, hücre toplantı raporları vb. belgelerdir.

Bunların işi biter bitmez –ki örneğin hücre toplantı raporu yazılıp merkeze ulaştırıldıktan sonra işi bitmiştir, örgüt içi bir yazışma merkeze ulaştıktan sonra işi bitmiştir vb.– yok edil-

melidir. Gelen bir örgüt içi yazı okunduktan sonra işi bitmiştir. Bunların hangi gerekçeyle olsun elde tutulması, saklanması büyük bir sorumsuzluktur, polisin işini kolaylaştırmaktır, polise hem kendinin örgütlü olduğu hakkında delil sağlamak, hem de örgüt hakkında daha fazla bilgilenmesinin yolunu açmaktır.

- Ya da: *"Parti işi için kaldığın evde mecbur kalmadıkça buluşma! Dışarıda buluşmayı kural haline getir. Kendi evinini kullanılıp kulanılmayacağına yetkili yoldaşlar / kurum karar verir."* kuralı...

Bu kuralın mantığı da iyi kavranmak zorundadır. Aslında burada şu soru sorulmak zorundadır: Parti işinin yapılabilmesi için benim oturduğum evde buluşmak zorunlu mu? Bunun dışında bir yol yok mu? Eğer varsa, parti işi için oturulan evde buluşmak, buluşulan kişinin gerekli olmayan fazla bir bilgiyle donatılması demektir. Kuşkusuz evde buluşulduğunda daha rahat görüşme, çalışma, tartışma imkânları vardır. Fakat bu avantajlar güvenlikli çalışma açısından oturulan evlerin bilinmesinin dezavantajları ile karşılaştırıldığında –zorunlu olunmadıkça– vazgeçilmesi gereken avantajlardır. Birçok halde ne yazık ki kolay yol seçilebiliyor. Kolay yol, diğer imkânları zorlamadan, oturulan evlerin kullanılması yoludur. Zaten bu bir kere yapıldı mı, artık kuralın bir kez kullanılmış ev bağlamında işletilmesi de gereksiz hale geliyor. Bir çok halde örgüt oldu bittilerle karşı karşıya getiriliyor.

Yeni insanların kazanılması sırasında bir çok halde yeni kazanılan insanlara ev adresinizi neden vermediğinizi anlatmak zordur; birçok halde yeni tanışılan insanı yakından tanımak istiyorsanız, sizin onun evine gitmeniz zorunlu hale gelebilir. Bu durumda onun güvenini kazanmak açısından onun "iade-i ziyaret"i gündeme gelebilir. vb. Bütün bunlar yaşanılan şeylerdir. Bu bağlamda görev; oturulan evin tanıtılmaması için şartların sonuna dek zorlanması ve örgütün bir oldu bittiyle karşı karşıya bırakılmaması, oturulan evin nasıl kullanılacağına tek başına değil, örgütlü olarak karar verilmesi, yapılanın önceden örgütün bilgisi dahilinde olmasıdır..

- Örneğin, bilgisayar kullanımı bağlamında getirilmiş olan kurallar...

Bu kurallar şifre kullanımı ile çalışılmasını, harddisk ve masa üzeri kayıt yapılmamasını, disketlerle çalışılmasını öngörüyor. Tabii ki bu disketler için de, yazılı basılı belgeler için geçerli olan kurallar geçerli. Yani anda çalışmak için mutlaka gerekli olmayan hiç bir belge, disket içinde de olmamalıdır. Bu bağlamda da birçok halde yoldaşlar bu kuralların önemini kavramıyor. Bilgisayar ortamında hard diskte kayıt yapılmayan belgelerin de indirilmesi teknik olarak mümkündür. Zordur uğraştırır, ama mümkündür. Bu yüzden şifre ile çalışmak önemli. En önemlisi tabii mümkün olan en az belgenin saklanması. Sonuç olarak, basılı belgeyle, bilgisayar ortamında saklanan belge arasında, örgüt hakkında bilgi verme bağlamında bir fark yok. Tek fark saklama işinde yer tasarrufu ve disketin kullanılmaz hale getirilmesinin fazla zaman almaması.

- Örneğin: *"Evinde ve üzerinde yazılı olarak açık adres, buluşma yeri, telefon numarası, e-mail adresi bulundurma. Bu bilgileri ilke olarak ezberle. Ama bazı bilgileri geçici ve yazılı olarak bulundurmak zorunda kalırsan, o zaman mutlaka, yalnızca kendi anlayacağın biçimde şifrele ve yutabilecek küçüklükte kağıtlara yaz.*

*Üzerinde açık adres, randevu, telefon numarası e-mail adresi yakalanması **sonuç olarak** polise bilgi vermek anlamına gelir."* kuralı..

Bu kural da bir çok halde "unutulan", önemi kavranmayan kurallardan biri.

Fakat bütün deneyimlerin gösterdiği bu kuralın doğruluğu, bu kuralın uygulanmasının güvenlikli çalışma açısından hayati önemde olduğudur.

Eğer polis gözaltına aldığı bir yoldaşın üzerinde çıkan bir adres, bir telefon numarası vb. üzerinden, bir başka yoldaşa ulaşabilirse, bu gerçekten de sonuç olarak, polise bilgi vermek anlamına gelir. Bunu engellemek mümkündür ve görevdir.

Ve en önemlisi...
Bir tutuklanma halinde
polise bilgi vermemek!

Kuşkusuz güvenlikli çalışma açısından partimizin ortaya koyduğu ve tüm yoldaşlar için geçerli kıldığı kurallar çok

önemlidir, bunlara uygun davranıldığında polisin saldırılarında şu veya bu yoldaşımız polisin eline geçse ve şu veya bu örgütümüz ağır zarara uğrasa da, zarar sınırlı olarak kalır. Çalışmanın sürekliliği kesintiye uğramaz. Polisin eline geçen yoldaşlarımız da fazla uzun olmayan bir süre içinde serbest kalırlar.

Fakat bu bağlamda en az bu kurallara harfiyen uyulması kadar, polisin eline düşen yoldaşların takınacağı tavır da belirleyicidir.

Poliste (ki bu Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında devrimci / komünist örgütler açısından aynı zamanda işkence altında da demektir) tavır, sonuçta bir komünist (ve devrimci) açısından, komünist (ve devrimci) olma iddiasının pratikte sınandığı önemli alanlardan biridir. Komünist iddiası, "ben sömürüsüz, yeni bir dünya için burjuvaziye karşı yürütülmek zorunda olan ölüm kalım mücadelesinde can bedeli bir mücadeleye hazırım" iddiasıdır. Bu iddiayı ciddiye alan açısından poliste tek tavır söz konusudur: Polise örgütüm ve yoldaşlarım hakkında hiç bir bilgi vermeyeceğim! Onun bildiği veya bildiğini iddia ettiği hiç bir bilgiyi onaylamayacağım! Örgüt hakkında verdiğim, vereceğim her bilgi –bu bilgi yalnızca kendim hakkında verilen bilgi bile olsa– örgütüme zarar, davaya zarar, yoldaşlarıma zarardır! Polisin, egemen sınıfların işini kolaylaştırır!

Polisin eline düşen her yoldaşın bu tavrı takınması halinde –gizlilik kurallarında önceden yapılmış kimi hatalar olsa bile– bu hataların sonuçlarının ağırlığı azaltılabilir. Tersine, bütün gizlilik kurallarına uyulmuş olsa bile, poliste örgüt hakkında bilgi verilmesi halinde gizlilik kurallarına uygun çalışmanın kazanımları da sıfırlanabilir.

Poliste çözülme –tabii ki çözülmenin dereceleri, verilen zararın dereceleri vardır ama sonuçta çözülme çözülmedir!– bir komünist örgüt açısından hiç bir şekilde kabul edilemez bir tavırdır. Çözülme hata değildir. Çözülme suçtur. Çözülme komünist olma iddiasında bir insanın kendi kendine, örgütüne, yoldaşlarına, komünizm davasına yapabileceği en büyük kötülüklerden biridir. Çözülme egemen sınıflar açısından bir zaferdir. Proletarya davası açısından affedilmez bir yenilgidir.

Çözülme / çözülmeme bütünüyle ideolojik bir sorundur. Proletarya davasına gerçekten bağlı bir insan, bu uğurda can bedeli ödemeye hazır bir insan çözülmez. Eğer çözülüyorsa, o zaman can bedeli ödeme iddiası boştur.

Gerek dünya komünist ve devrimci hareketinin, gerek Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist ve devrimci hareketinin bu konudaki deneyimleri, açık olarak komünist ve devrimci örgütlere saldırıda egemen sınıfların elindeki en önemli silahın, polisteki tavırda ortaya çıkan zaaflar, çözülme olduğunu gösteriyor. Komünist örgüt, egemenlerin elindeki bu silahı etkisiz hale getirebilir, getirmek zorundadır.

Bu bağlamda bütün tecrübelerin gösterdiği bir şey daha vardır:

Çözülme konusunda, polisin eline düşmeden değişik konularda "sallantılı" olanlar, devrim, komünizm davasının doğruluğu konusunda kuşkulu olanlar; özel sorunlarını sürekli öne çıkaranlar; poliste tavır konusundaki tartışmalarda kendilerini sürekli "kimin ne yapacağı belli olmaz", "bu konuda önceden garanti verilemez, istenemez" vb. pozisyonlara çekenler; kısaca ideolojik olarak sallantılı olanların çözülme olasılığı fazla olmaktadır.

Böyle durumlarda komünist örgüt açısından doğru olan, herkesin durumunu, konumunu açıkça ortaya koyması; kimsenin kimseyi kandırmaması ve örneğin poliste tavır konusunda kendi hakkında "ben konuşmam" yerine "kesin garanti veremem" vb. poziyonda olanlarla partili örgütsel bağın kesilmesidir.

Komünistler evet poliste konuşmaz! Her komünist evet kendi için "poliste konuşmam" iddiasındadır! Ve bu iddiasını pratikte ispatlamaya hazırdır! Polise düştüğünde ispatlar!

Komünistler, evet, polise düşen yoldaşlarının da konuşmayacağından emindir! Emin olmak zorundadır. Bunun olmadığı yerde komünizm davası için aynı örgüt içinde birlikte yürünemez.

Biz gizlilik kurallarına harfiyen uyan bir örgüt, poliste tüm üyeleri komünist bir tavır takınan örgüt yarattığımızda burjuvazi bizi yıkamaz!

Bu örgütü adım adım inşa ediyoruz!

Örgü örgü örüyoruz!

Geliyoruz... Geleceğiz!

Bolşevizmle yeneceğiz!

Ocak 2003

Yazı Kurulu'na...

Değerli Yoldaşlar...

Bildiğiniz gibi BP Sayı 142'de sayfa 19'da "Siyonizm ve antisemitizmin panzehiri proleter enternasyonalizmidir!" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu makalede haklı olarak antisemitizme dikkat çekilmektedir.

Bugünkü Siyonist İsrail devletinin Filistinli Araplara altmış küsur yıla yakındır uyguladığı katliam, işkence ve zulüm uluslararası alanda ve öncelikle de Araplarda "tüm Yahudilerin yokedilmesi, tamamen bu ırkın ortadan kaldırılması" sonuçlarına vardırılmaktadır.

Tabii ki biz komünistlerın doğru, enternasyonalist tavır takınmamız mutlaka gerekli ve zorunludur. Bumakalede de yoldaşlar bunu yapmaktadırlar. Tüm Yahudi düşmanlığına, Yahudilerin yok edilmesi ya da yer yer "Hitler haklıydı!" gibi düşünce ve tavırlar haklı olamaz. Bugünkü Siyonist faşist Yahudi devletinin katliamlarına duyulan bu tür tepkilerden mutlaka kendimizi ayırmamız, doğru bir temelde tavır takınmamız doğru ve gereklidir.

Tam da böyle önemli bir dönemde tüm emperyalistler ve öncelikle ABD emperyalizminin tüm desteğiyle Filistinli Arap ulusuna kan kusturulmakta, katliamlar, işkenceler genç ihtiyar gözetmeksizin barbarca uygulanmaktadır. Faşist devlet terörüyle bu ulus yokedilmeye çalışılmaktadır.

Hele hele bugünkü dünyada korkusuzca elini kolunu sallayıp her tarafa "terörizme karşı mücadele" adı altında, "insan hakları", "hukukun üstünlüğü", "özgürlüklerin ve demokrasinin korunması" gibi kulağa hoş gelen palavralarla saldırılmaktadır. Bu durumu Filistin şahsında da görmekteyiz.

Bu çok kötü dönemde Siyonist faşist İsrail devletinin yaptığı katliamlara karşı bölgemizde yapılan bir yürüyüşle ilgili habere de yoldaşlar atıfta bulunmakta, bu bağlamda yürüyüşle ilgili rapordan alıntılar yapılmaktadır. Alıntı şöyledir:

"Üzerinde durmak istediğimiz hatamız ise İsrail'in devlet terörünü gamalı haç ile eşitleme yanlışıdır. Yurtdışında bir bölgede, İsrail'in katliamlarına karşı 15 Nisan'da gerçekleşen bir yürüyüşte, yoldaşlarımız taşıdıkları pankartta "Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son!" tespitinin arkasına gamalı haçı koyarlar. Yani, isteyerek ya da istemeyerek, İsrail'in devlet terörü nazizmle, Hitler faşizmi ile eşitlenmektedir." (agd. sf. 21)

Bu alıntıdan sonra bizim yürüyüş sırasında daha sonra çeşitli "sol" gruplara mensup kimi insanlarla tartışmamız konusunda bilgi de verilmektedir. Ama bizim nelere tavır takındığımız raporda yoktur. Haklı olarak yoldaşlar da buna dikkat çekmektedirler. Tabii ki bu bizim hatamızdı, eksiğimizdir. Sorunları biraz daha geniş anlatmamız gerekliydi. Eğer bunu yapmış olsaydık bu konu daha farklı boyutlarda tartışılırdı.

Konuya gelince...

Bizler bu pankartın yazılımı sırasında İsrail devletinin yaptığı faşist katliamları antisemit ve diğer yanlışlara düşmeden, kendimizi bunlardan ayırarak nasıl en kısa ifade ederiz noktasında uzun uzun tartıştık. Sonuç olarak da İsrail devletinin katliamlarını "Schluss mit der israilischen Staatsterror gegen Palastina!" ("Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son!") biçiminde ifade etme üzerinde birleştik. Ama yoldaşlar bizim bu tavrımıza karşılık olarak şunları söylemektedirler:

"... sözkonusu kişi ve örgütlerin itirazlarının ortak noktası olarak aktarılan bu eşitlemenin antisemitizme hizmet edeceği yönlü tavır, sözkonusu örgüt ve kişilerin genel siyasi niteliklerinden bağımsız olarak doğru bir tavırdır" (agy, sf. 22)

Yani gamalı haç Yahudi devlet terörünü teşhir etmek için kullanmamızı yoldaşlar yanlış bulmakta; daha ileri gitmekte, diğer

grup ve kişilerden gelen "uyarılara" destek çıkmaktadırlar. Bence Yazı Kurulundaki yoldaşlar antisemit tavırlara düşmeme heyecanı içinde bu tavrı takınmaktadırlar. Yoldaşlara önerim Bolşevik Partizan'ın 120. sayısındaki kapağa bakmalarıdır. O kapakta faşist TC'nin 75. yıldönümü ile ilgili kutlamalar bağıntısında oluşturduğu logoya Bolşevik Partizan bir ek yapmış, gamalı haçı TC bayrağı üzerine yerleştirmiştir. O zaman sormak gerekiyor: Faşist TC devletinin terörünü lanetlemek için bu faşist sembolü kullanıyoruz da İsrail devleti için aynı sembolü kullanmamız neden yanlış oluyor?! Bunu anlamak gerçekten zor. Bu tavrın altında başka şeyler aramaya hiç gerek yoktur. Tavrımız gayet bilinçlidir. Gamalı haçı İsrail devletinin faşist terörünü teşhir etmek için kullandık. Üstelik bunu yaparken çok dikkatli davranarak bunu en özlü ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymaya çalıştık.

Uluslararası alanda bu sembolü sadece biz kullanmıyoruz, bir çok sol örgüt ve parti de bunu kullanmaktadır. Çünkü bu sembol faşizmin teşhiri bağlamında uluslararası alanda kábul görmüş bir semboldür.

Tabii ki nazizmle bugünkü İsrail devleti eşitlenemez. Bu doğru da değildir. Bilindiği gibi nazi faşizmi faşizmin en barbar biçimidir. Biz bunun bilincinde olarak faşist terörü teşhir etmek için bu sembolü kullandık. Bunda yanlış birşey de yoktur.

Kendi bulunduğumuz bölgede sayı 142 tartışma içine çekildi. Yoğun tartışmalar yürüttük, İsrail devletinin niteliğinin faşist olduğu konusunda bölgemizde bir fikir birliği var. Yalnızca bir yoldaş BP'de yazılanlarıdoğru bulmaktadır.

Veysel
Kasım 2002

Not: Bu yazının gecikmiş olmasından dolayı özür diliyorum.

YAZI KURULUNUN YANITI

ÖZELEŞTİRİ BU KADAR ZOR MU?

Veysel yoldaşımız, gecikmiş olmasından dolayı özür dilediği yazısında Bolşevik Partizan sayı 142'de yayınlanmış olan bir yazıya tavır takınıyor.

Sözkonusu yazıda, "siyonizmin ve antisemitizmin de panzehiri proletarya enternasyonalizmidir" düşüncesi işleniyor, bu bağlamda yurtdışında, Almanya'da bir kentte yapılan İsrail'in Filistin Arap halkına karşı yürüttüğü katliamları teşhir ve protesto eden bir eylemde, eyleme katılan BP taraftarlarının yaptığı bir yanlışa da değiniliyordu. Sözkonusu olan bir bölgedeki bir bölüm yoldaşımızın bir hatası olsa da, "bizim yanlışımız"dı. Bu konuda tavır, benzer yanlışlara başka alanlarda da düşülmemesi için özeleştirel biçimde takınılan bir tavırdı. Kuşkusuz beklentimiz hatayı doğrudan yapan yoldışlarımızın da yaptıklarının hata olduğunu görüp kavraması ve özeleştirel bir tavır takınmasıydı. Fakat Bolşevik Partizan'da takınılan tavır karşısında bölgedeki kimi yoldaşlarımızın takındığı tavırlar aslında basit olan bir hatayı görüp düzeltme yerine; hatanın teorileştirilip derinleştirilmesi, savunulması biçiminde oldu. Bu yapılırken yer yer bizim eleştirdiğimizin ne olduğunun kavranmadığını, bize bizim olmayan görüşler mal edildiğini ve bunlarla polemik yürütüldüğünü gösterir tavırlar takınıldı. Veysel'in burada yayınlayıp tavır takındığımız yazısı buna tipik bir örnektir.

Veysel hemfikir olduğumuz, aramızda görüş ayrılığı bulunmayan bir genel giriş ertesinde Bolşevik Partizan sayı 142'den bir alıntı yapmakta, "sorun"a gelmektedir. Yaptığı alıntıda bizim neye karşı çıkıp neyi eleştirdiğimiz çok net olarak bellidir.

Orada, yoldaşın da alıntıladığı yerde çok açık olarak **"bizim hatamız (...) İsrail'in devlet terörünü gamalı haç ile eşitleme yanlışı"** olarak belirlenmektedir. Eleştirilen, hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde, "İsrail'in devlet terörünü Nazizmle, Hitler faşizmi ile eşitlemek" yanlışıdır.

Biz bu eşitlemenin yanlış olduğunu ve evet bu eşitlemenin antisemitizme hizmet edeceğini söyledik, söylüyoruz. Karşı çıktığımız, İsrail'in Filistin Arap ulusuna karşı uyguladığı devlet terörünün, evet faşist terör olarak teşhir edilmesi değildir. Bu teşhir işinin, İsrail'in gamalı haçla sembolize edilerek yapılması; İsrail'in bugün Filistinlilere karşı yaptığının esasta Nazilerin Yahudilere yaptığı ile bir olduğu anlamına gelen bir tavırla yapılmasıdır karşı çıktığımız.

Veysel yoldaş, yazısında, kendilerinin uzun uzadıya tartıştıktan sonra "Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son" şeklinde bir ifade bulduklarını söylüyor ve devam ediyor: "Ama yoldaşlar bizim bu tavrımıza karşı şunları söylemektedirler..." Veysel yoldaş sorunu doğru koymuyor. Biz hiç bir zaman ve hiç bir yerde "Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son" ifadesine, sloganına vb. karşı çıkmadık. Söylediklerimiz bu slogana karşı söylenmedi.

Bizim karşı çıktığımız, yoldaşın bizden yeni bir alıntı yaptıktan sonra söylediği gibi "Yani gamalı haçı Yahudi devletinin terörünü teşhir etmek için kullanmamız"dır. Yoldaş için, "İsrail'in devlet terörüne karşı" çıkmakla, İsrail'i gamalı haçla sembolize etmek bir ve aynı şeydir. Onun yaklaşım ve mantığına göre, bu biçimde bir sembolize etmeye karşı çıkmak, aynı zamanda "Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son" şeklinde bir slogana da karşı çıkmak anlamına gelmektedir. Yoldaş burada bize bizim olmayan bir düşünceyi mal etmektedir.

Tartışmayı yerli yerine oturtmak için bir kez daha söyleyelim:

Biz tabii ki İsrail devletinin siyonist yayılmacı siyasetine karşı çıkıyoruz. Biz tabii ki Filistin Arap ulusunun kendi devletini kurma hakkını savunuyoruz. Biz tabii ki İsrail devletinin Filistin Arap ulusuna karşı savaşında, Filistin Arap ulusunun haklı davasının savunucusuyuz. Biz tabii ki İsrail devletinin 1967 sonrası işgal alanlarında Filistin Arap ulusuna karşı uyguladığı faşist işgal rejiminin, Filistin Arap ulusuna yönelik siyonist katliamların karşısındayız. Biz tabii ki "Filistin'e karşı İsrail'in devlet terörüne son!" diyoruz!

Karşı çıktığımız bunlar değildir. Biz bunların savunucusuyuz.

Karşı çıktığımız şudur: Kimileri –örneğin islamcı dinci faşolar, Avrupa'da, ABD'de açık faşist örgütler ve kimi liberal görünüşlü antisemitler (Yahudi düşmanları)– Filistin halkına yönelen siyonist saldırıları kınama, Filistin halkının haklı davasını, taleplerini savunma vb. adına, bölgede bir "Yahudi devleti"nin varlık / yaşama hakkını red etmekte, siyonist İsrail'e karşı çıkma, siyonizme karşı çıkma adına (ki bu yapılmalıdır doğrudur) antisemit "bütün kötülüklerin kaynağı Yahudilerdir / Yahudiliktir" vb. tezlerine / propagandasına varmaktadır (bu yanlıştır).

Biz Filistin halkının mücadelesinin antisemitizmin / Yahudi düşmanlığının körüklenmesi için araç olarak kullanılmasına; buna hizmet edebilecek her tavıra karşıyız. Eleştirimiz (ki hatayı bizim hatamız olarak adlandırdık) tam da bununla bağıntılı idi, bağıntılıdır.

Açık antisemit görüşler tabii ki sol, sosyalizm vb. adına savunulamaz. Fakat solda da Yahudileri / ve Yahudiliği dünyanın baş belası gören görüşler, Yahudiliği emperyalizmle eşitleyerek savunulabilmektedir. Antisemitizmin soldaki yansıması ve devamı Yahudilerin ve Yahudiliğin siyonistlikle / siyonizmle eşitlenmesi, siyonizme karşı mücadelenin Yahudiliğe karşı mücadele olarak kavranıp yürütülmesi, en iyi halde bunların net bir biçimde birbirinden ayrılmaması biçiminde görülmektedir.

Ortadoğu'da Sosyalist Sovyetler Birliği'nin de katıldığı –hatta onun inisiyatifinde alınan– BM kararı temelinde kurulmuş olan İsrail'e karşı tavır da solda bir ayrım çizgisi oluşturmaktadır. Sosyalizm adına konuşan bir çok grup ve kişi, Sovyetler Birliği'nin İsrail devletinin kurulması aşamasında onu desteklemiş ol-

masını tarihi bir hata olarak değerlendirmekte, dünyadaki burjuva devletlerinin büyük çoğunluğundan ayrı İsrail devletinin özel bir konumu olduğunu, onun yaşama hakkı olmadığını savunmaktadır. Biz komünistler için İsrail devleti, bütün diğer burjuva devletleri ne ölçüde yaşama hakkına sahip ise o kadar yaşama hakkına sahiptir / veya sahip değildir. Onun yaşama hakkı konusunda diğer burjuva devletlerinden bir farkı yoktur. Biz bütün burjuva devletlerinin proletarya önderliğinde devrimler tarafından yıkılmasından, ortadan kaldırılmasından yanayız. Onları paramparça etmekten yanayız. Diğer burjuva devletlerden ayrı olarak İsrail devletinin varlık / yaşama hakkını red eden "sol"cular, bunu bu devletin en baştan itibaren alanda yerleşik halkın (Filistin Arap halkının) topraklarının çalınması, işgal edilmesi temelinde kurulduğu, en başından itibaren ırkçı-saldırgan bir ideoloji temelinde kurulduğu, anda da Nazilere benzer katliamlar gerçekleştirdiği gibi gerekçelere dayandırmaktadır.

Birinci gerekçeyle ilgili olarak: İsrail devletinin kuruluşunda siyonist / ırkçı yayılmacı saldırgan ideolojinin belirleyici olduğu ne kadar olgu ise; İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'daki Yahudilerin Naziler tarafından yok edilmesi siyasetinin de belirleyiciliği o kadar olgudur. Bu gerçeği atlayan bir yaklaşım, İsrail devletinin kuruluşunu, Filistin'e yoğun Yahudi göçünü yalnızca siyonist ideoloji ile açıklayan bir yaklaşım tarihi gerçeklere terstir. İkinci Dünya Savaşı ertesinde Filistin'de esasta iki ayrı ulusun var olduğu bir durum ortaya çıkmıştır. Her iki ulusun da kendi devletini kurma hakkı vardı. Sosyalist Sovyetler Birliği'nin siyaseti olgulardan yola çıkan ilkeli bir siyasetti.

İkinci gerekçeye gelince: İsrail devletinin, 1967 ertesinde işgal ettiği topraklarda, Filistin Arap ulusu üzerinde faşist bir işgal rejimi uyguladığı, yer yer katliamlar yaptığı olgudur. Fakat onun siyasetinin Nazi siyaseti olarak görülüp gösterilmesi yanlıştır. Nazi siyaseti, faşizmin Almanya / Hitler tipinin özel siyasetinin adıdır. Nazizmin en temel ideolojik yaklaşımlarından biri Yahudi düşmanlığıdır. (Yahudi düşmanlığı için antisemitizm kavramı da kullanılmaktadır. Aslında doğru anlaşılması için açıkça Yahudi düşmanlığı kavramının kullanılması daha doğru olur düşüncesindeyiz.) Nazizm ideolojisine göre, Yahudiler, dünyanın baş belası olan aşağılık bir ırktır. Bunlar dünyaya egemen olmak istemektedirler. Bunun için hatta Bolşevizmi dünyanın başına bela etmişlerdir. Dünya Yahudi ırkından temizlenmeli, Yahudi ırkı yok edilmelidir. Nazizmin en temel yaklaşımlarından biri Yahudilerin yok edilmesi gerektiği düşüncesidir. Bu görev de "üstün" ari / germen ırkının omuzlarındadır! vs. Alman Nazi imparatorluğu bu düşünceleri yalnızca savunmakla kalmamış, bunları uygulamaya da yönelmiştir. 6 milyon Avrupalı Yahudi Nazizmin yok etme kamplarında hayatını kaybetmiştir. "Yahudi ırkının yok edilmesi"! Nazizmi Nazizm yapan, onu faşizmin diğer biçimlerinden ayıran en temel özelliklerinden biri budur. Gamalı haç da, diğer şeylerin yanında, aynı zamanda "Yahudilerin yok edilmesi" ideoloji ve siyasetinin sembolüdür.

İsrail'in siyasetinin "Nazi" siyaseti olarak adlandırılması, bu siyasetin Nazi sembolleri (örneğin gamalı haç) ile simgelenmesi, Nazizmin Yahudi düşmanı ideoloji ve siyasetin adı olduğunu göz ardı eden; Nazizmin Yahudilere karşı yaptıklarını unutan, Nazizm ile Yahudiler / Yahudilik arasındaki çok özel tarihi unutan bir tavırdır, yanlıştır. Esasen gamalı haçın genel olarak faşizmin sembolü olarak kullanılması noktasında da dikkatli olunmak zorundadır. Çünkü Nazizm, gerçekten de faşizmin özel bir biçimi olmuştur.

İsrail'in andaki siyasetinin "Nazi" siyaseti, ya da Nazilerinkine benzer bir siyaset olarak adlandırılması, bu siyasetin gamalı haçla sembolize edilmesi, yalnızca İsrail'in siyasetinin Yahudileri yok etme gibi bir amacı olmadığı için saçma ve yanlış değildir; aynı zamanda bu siyaset Nazi siyasetinin tersine herhangi bir "ırktan" bir ulustan insanların tümünü, o "ırka", o ulusa mensup oldukları için yok etme amacına da sahip olan bir siyaset değildir. İsrail siyaseti evet Filistinli Arap ulusunun eşit şartlarda bir devlet kurmasına karşı, bunu engellemeye yönelik bir siyasettir; fakat Filistin Arap ulusunu yok etme amacı olan bir siyaset değildir.

Bugünkü İsrail siyasetinin Nazi siyaseti olarak adlandırılıp onu gamalı haçla sembolize etmek, bütün bu yanlışlıklarının yanında aynı za-

manda Nazi savaş suçlarını, Nazizmin barbarlığını relative etmeye de yaramaktadır. Bu açıdan da yanlıştır.

Geriye bu Nazi adlandırmasının ve gamalı haç sembolünün, salt uygulanan faşist siyaseti ve terörü ifade etmek için kullanılması kalıyor. Bu bağlamda da, İsrail devletinin bir bütün olarak faşist olarak değerlendirilmesi yanlışı var. Evet İsrail devleti, 1967 sonrası işgal bölgelerinde Filistin ulusuna karşı açık terörist bir sistemle / faşist bir işgal yönetimiyle hükmediyor. Fakat İsrail burada askeri işgal bölgelerinde hemen tüm burjuva demokratik devletlerin yaptığını yapıyor. Yaptığının ABD'nin örneğin Afganistan'da yaptığından bir farkı yok. Ve bu onu bir bütün olarak faşist yapmıyor. Kaldı ki, İsrail devlet olarak bütünlük içinde faşist bir devlet olarak değerlendirilse bile (ki bu bizce kesinlikle yanlıştır), bu devlet için –Nazilikle bu devleti kuran ulusun özel ilişkileri göz önüne alındığında– Nazi nitelemesi, benzetmesi, bu devletin siyasetinin Nazi sembolleriyle anlatılması bütünüyle yanlıştır.

Biz, "Yahudi devlet terörünü teşhir etmek için" bile –esas olarak ve yalnızca bu amaçla bile olsa– gamalı haçın kullanılmasını, işte bu nedenlerle bütünüyle yanlış buluyoruz. Bu tavır İsrail devletine karşı mücadele içinde, Yahudi düşmanlığının gelişmesine katkıda bulunuyor. Bizce, bizim açımızdan esas sorun, bunun yerel ajitasyonda bir kere yapılmasında vb. de değil. Bir ajitasyon yazısında geçerken böyle bir benzetme yapılmasında vb. değil. Esas sorun, bunun yanlışlığının gösterildiği noktada da, teori haline getirilip kıskançlıkla savunulmaya kalkılmasında!

Veysel yoldaş bizim bu tavrımızı "antisemit tavırlara düşmeme heyecanı içinde" takındığımızı düşünüyor. Varsayalım ki öyle! Antisemitizm komünistler açısından mutlaka reddedilmesi, mahkûm edilmesi gereken bir ideoloji. Aynı heyecanı hepimizin duyması lazım değil mi?

Ardından bize Bolşevik Partizan'ın 120. sayısındaki kapağa bakmamızı öneriyor. Oradaki logoda Türk bayrağı üzerine gamalı haçın oturtulmuş olduğuna dikkat çekiyor.

Tavsiyesine teşekkür ederiz. Ama bu tavsiye Veysel yoldaşın aslında tartışmanın özünü pek kavramadığını gösteriyor.

Biz TC'yi faşist olarak değerlendiriyoruz. Genel değerlendirmede faşist olarak değerlendirilen bir ülke / sistem için belli bir bağlamda Nazi sembolünün kullanılması tek başına ele alındığında ve bütün propagandada bunun faşizmi anlatmak için kullanıldığı net olduğu bir ortamda, kural haline getirilmedikçe yapılabilir. Ki bu bile sorunludur ve bunun yapıldığı yerde de yanlış anlaşılmaya açık olmayacak biçimde yapılmalıdır. Biz Türkiye'yi anlatırken onun faşist olduğunu söylüyoruz. Yer yer ajitasyon propagandada, Nazi sembolleri de kullandık kullanıyoruz, fakat her zaman, aynı zamanda, Nazizmin faşizmin çok özel bir biçimi olduğunu da vurguladık, Türkiye'deki kimi faşist uygulamaların Nazi uygulamalarıymış gibi gösterilmesine de karşı çıktık. Örneğin F tipleri bağlamında, örneğin cezaevleri bağlamında "Nazi kampları" "KZ" vb. adlandırmalara karşı polemik yürüttük.

İsrail konusunda bizim genel değerlendirmemiz onun faşist bir devlet olduğu değerlendirmesi değil. Kaldı ki, böyle bir değerlendirmeye sahip olsak bile, İsrail'in faşistliğini ifade etmek için Nazi sembollerini kullanmayız. Nazi sembollerinin Türk faşizmini, ya da Yahudiler (ve belki Sinti-Romanlar) dışında herhangi bir ulusun (devletinin) faşizmini anlatmak için kullanılması ile, Yahudi ulusunun faşizmini anlatmak için kullanılması arasında fark vardır. Holocaust'un (Avupa Yahudilerinin yok edilmesi siyaseti / uygulaması) hedefi ulus olarak Yahudilerdi. Başka bir ulus değil! Bu yüzden herhangi bir ulus devletinin faşizmini teşhir etmek için belli sınırlamalarla Nazi sembollerinin kullanılması olabilir. İsrail için, Yahudi ulusunun devletinin faşizmini teşhir için Nazi sembollerinin kullanılması olmaz! Hele hele bunun Nazi imparatorluğunun ülkesinde, Almanya'da yapılması, hele hele bunun egemenlerin "gördünüz mü, Nazi yöntemlerini kullanan yalnızca bir değilmişiz, dünün kurbanları, bugünün suçluları" diyerek kendilerini, "atalarını", geçmişlerini temize çıkarmaya çalıştıkları bir ortamda, tarihin yeniden yazıldığı bir ortamda yapılması hiç olmaz! Bizim dediğimiz budur.

Umarız hatanızı daha da derinleştirme yönünde ilerlemezsiniz!

Ocak 2003

Örgütsüz proletarya bir hiçtir,
örgüt herşeydir!

BOLŞEVİK PARTİ'yi GÜÇLENDİR!